

หัวข้องานวิจัย	ระบำจังกู
ชื่อผู้วิจัย	นายชนินทร์ณัฐ โนนภาส
รหัสนักศึกษา	05520474
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์มุจรินทร์ อธิธิพงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2555
คำสำคัญ	กลองจังกู ระบำจังกู

บทคัดย่อ

ระบำจังกูหมจัดอยู่ใน มรดกทางวัฒนธรรม โดยรัฐบาลเกาหลีจัดว่าระบำชุดนี้เป็นนาฏศิลป์ดั้งเดิมของประเทศเกาหลีที่สามารถบอกได้ถึงนาฏศิลป์ที่มีมาช้านานได้เป็นอย่างดี สำหรับผู้ที่สามารถเต้นและสอนระบำจังกูหมได้จะถูกจัดเป็นปูชนียบุคคลด้านวัฒนธรรมอีกด้วย

เหตุนี้เองทำให้ทางเกาหลีจึงมีการรักษาระบำจังกูเอาไว้พร้อมกับเผยแพร่อย่างกว้างขวางทั่วโลก ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของระบำจังกู เนื่องจากจากกลองจังกูทำให้ระบำจังกูมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งคนที่จะมาเป็นนางระบำในระบำจังกูนั้นต้องผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กและต้องได้รับการฝึกฝนอย่างหนัก ทำให้ทราบว่าผู้จะตีกลองจังกูออกมาได้สำเร็จต้องใช้สมาธิในการเล่าเรียน ฝึกฝนก่อนที่จะออกมาทำการแสดงต่อหน้าผู้คนเราจะเห็นได้อีกว่า

จากการศึกษาที่ผ่านมาเกาหลีเป็นหนึ่งในประเทศกลุ่มเอเชียตะวันออกมีประเทศที่สำคัญประกอบด้วย จีน ญี่ปุ่นและเกาหลี จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของประเทศทั้งสาม พบว่าตลอดระยะเวลาอันยาวนานได้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง กลองจังกูจึงเป็นในเครื่องดนตรีที่ได้รับมาจากการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกก็ว่าได้ นอกเหนือจากนั้น ยังมีอีกหลักฐานหนึ่งที่แสดงว่ากลองจังกูได้รับวัฒนธรรมมาจากเอเชียตอนใต้อีกด้วย

บทนำ

หลักการและเหตุผล

“ละคร” เป็นการแสดงศิลปะอย่างหนึ่ง ที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์คู่กับมนุษยชาติ และมีอยู่ด้วยกันทุกชาติทุกภาษา จะแตกต่างกันแต่แบบอย่างทางศิลปะ และความประณีต ละเอียดอ่อน ตามความนิยมของมนุษย์ในสังคมนั้น ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสังคม ละครเป็นการแสดงที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะชีวิตความเป็นอยู่ ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี และศิลปวัฒนธรรมในด้านต่างๆของชาตินั้นๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดทั้งยังเป็นเครื่องบันเทิงใจที่จะทำให้มนุษย์ได้เข้าใจ และอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข (อาภรณ์ มนตรีศาสตร์ 2517 : 7)

“ละคร” หมายถึง การละเล่นจำพวกหนึ่ง ปกติตัวแสดงแต่งเครื่องแต่งกาย บอกรบทำนำ มีทำรำทำเพลง มักแสดงเป็นเรื่องราว แตกต่างกันไปตามแต่นิยมของละคร การแสดงที่ผูกเป็นเรื่อง มีเนื้อความเหตุการณ์เกี่ยวข้องเป็นตอน ๆ ตามลำดับ ละคร หมายถึง ศิลปะการแสดงที่เกิดจากการนำภาพประสมการณ์ และจินตนาการของมนุษย์ มาผูกเป็นเรื่องราวแล้วนำเสนอแก่ผู้ชม โดยมีผู้แสดงเป็นผู้สื่อความหมาย (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับปี 2546)

“ระบำ” แปลว่า การพ้อนรำ รำหรือพ้อน ดังนั้น โดยนัยดังกล่าวนี้คำว่า ระบำ รำ หรือพ้อน จึงไม่แตกต่างกันเลย ดังนั้น ระบำ คือ ศิลปะของการรำรำที่แสดงพร้อมกันเป็นหมู่เป็นชุด ไม่ดำเนินเรื่องราว ทำรำบางครั้งก็มีความหมายเข้ากับเนื้อเรื่อง บางครั้งก็ไม่มีความหมายนอกจากความสวยงาม คำว่า "ระบำ" ย่อรวมเอา "พ้อน" และ "เซิ้ง" เข้าไว้ (อาภรณ์ มนตรีศาสตร์ 2517 : 7)

“ระบำ” เป็นคำกริยา หมายถึง การแสดงที่ต้องใช้คนจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป ซึ่งการแสดงนั้นๆจะใช้เพลงบรรเลงโดยมีเนื้อร้องหรือไม่มีเนื้อร้องก็ได้ ระบำนั้นเป็นศิลปะของการรำรำที่เป็นชุด ไม่ดำเนินเป็นเรื่องราว ผู้รำแต่งกายงดงาม จุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความงดงามของศิลปะการรำไม่มีการดำเนินเรื่อง (จาตุรงค์ มนตรีศาสตร์ 2523 : 9)

“ระบำและการละคร” สองแขนงที่อยู่เคียงข้างกัน แต่บ่อยครั้งก็หลื่อมล้ำกันและผสมผสานกันจนเกิดการแสดงเป็นศิลปะการแสดงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งขึ้นมา ซึ่งในลักษณะหลังนี้จะพบว่าเป็น

ปรากฏการณ์ปกติในเอเชีย เพราะสำหรับคนเอเชีย “ระบำ” ก็มีเนื้อหาเรื่องราวแทรกอยู่ ส่วน “ละคร” ก็หมายถึงการแสดงออกเพื่อสื่อเรื่องราวโดยวิธีการออกท่าร่ายรำนั่นเอง ทั้งระบำและละครในเอเชียมักมีองค์ประกอบสองสิ่งที่ขาดไม่ได้คือ ดนตรีเพื่อประกอบลีลาและจังหวะการร่ายรำและบทขับร้องเพื่อเล่าเรื่อง ดังนั้นในบริบทของศิลปะการแสดงของเอเชียคำว่า “ระบำ” และ “ละคร” หมายถึง สิ่งที่คล้ายหรือเหมือนกัน โดยเนื้อแท้แล้วละครหรือระบำและละครในเอเชียก็คือการตีความออกมาในรูปแบบของจังหวะและท่าทางการร่ายรำที่มีระบบระเบียบและแบบแผน ตลอดจนมีการสืบทอดตามประเพณีที่ชัดเจน (มาลินี ศิลกวิณิช 2543 : 1-2)

เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ ประเทศต่างๆในเอเชียมีความสัมพันธ์กันแทบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของประวัติศาสตร์ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ ดังนั้นเป็นการสมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะศึกษาประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียด้วยกัน การทำความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะนาฏศิลป์ประจำชาติของประเทศต่างๆในเอเชีย (มาลินี ศิลกวิณิช 2543 : 3)

ดนตรีและนาฏศิลป์เป็นพิธีบวงสรวงในศาสนาและธรรมเนียมประเพณีสืบเนื่องมาตลอดยุคสามอาณาจักร กอริโยมีธรรมเนียมด้านดนตรีตามอย่างชิลลาในระยะแรกแต่มีการเปลี่ยนแปลงหลายแนวในเวลาต่อมา ในสมัยกอริโยมีดนตรี 3 ประเภท คือ คักกัก หมายถึงดนตรีและนาฏศิลป์จากราชวงศ์ถังของจีน เซียนกักหรือดนตรีปลระนาฏศิลป์หมู่บ้าน และ อัก หรือดนตรีและนาฏศิลป์ในราชสำนัก โดยดนตรีนาฏศิลป์กอริโยบางชิ้นได้รับการดกทอดมาจากโซซอนและยังคงเล่นในงานพิธีต่างๆ อยู่จนทุกวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพิธีเคารพบรรพบุรุษ

ในทางดนตรีและนาฏศิลป์ดั้งเดิมของยุคสามอาณาจักรรุ่งเรืองในสมัยกอริโยระยะแรก แต่ต่อมา มีการผสมผสาน ความหลากหลายด้วยการนำเอานาฏศิลป์ของราชสำนักและศาสนาจากราชวงศ์ซ้องของจีนเบื้องต้นเข้ามาด้วย ระหว่างยุคโซซอน ดนตรีนาฏศิลป์ถือว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการทำพิธีในศาสนา และประกอบพิธีต่างๆตอนต้นของราชวงศ์ มีการก่อตั้งหน่วยงาน 2 แห่งที่ทำหน้าที่ด้านดนตรีและนาฏศิลป์โดยพยายามที่จะจัดและปรับปรุงตำราดนตรีด้านนาฏศิลป์

นาฏศิลป์พื้นบ้าน รวมถึงระบำชานา ระบำของหมอผีและระบำของพระ กลายเป็นที่นิยมในสมัยโซซอน รวมทั้งระบำใส่หน้ากากที่รักกันในนามว่า ชันแดโนริและระบำหุ่น นาฏศิลป์ดั้งเดิมจะ

ได้รับอิทธิพลมาจากลัทธิขงจื้อและพระพุทธศาสนา อิทธิพลของลัทธิขงจื้อมักจะถูกระงับในขณะที่พระพุทธศาสนาได้รับการอนุญาตให้แสดงนาฏศิลป์ของราชสำนักที่สวยงาม และระบำของหมอฝิในงานศพ นาฏศิลป์ดั้งเดิมจำนวนมากถูกยกเลิกไปในระหว่างที่ญี่ปุ่นเข้าครอบครองเป็นอาณานิคม เช่นเดียวกับการพัฒนาอุตสาหกรรม และการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วของทศวรรษที่ 1960 และ 1970 ในทศวรรษที่ 1980 ประชาชนคิดที่จะฟื้นฟูนาฏศิลป์ที่ถูกลืมนานให้กลับคืนมา มีนาฏศิลป์ต้นแบบ 56 ชุด แต่ทุกวันนี้มีจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่เป็นที่รู้จัก

นาฏศิลป์เหล่านี้รวมถึง ชูของมู (ระบำน้ำตก) ของชิลา ฮักมู (ระบำนกระเรียน) ยุกกอริโย จังกูซุม (ระบำกลองจังกู) ยุกกอริโย และ ชูแนงซอน (ระบำกโนดิงเกลที่ร้องเพลงในช่วงฤดูใบไม้ผลิ) ยุกโซซอน ระบำทั้งหมดนี้จัดอยู่ใน “มรดกทางวัฒนธรรม” โดยรัฐบาลอุทิมกันักแสดงฝีมืออาชีพอีกด้วย “ปูชนียบุคคลด้านวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นเกียรติอย่างสูงสุดสำหรับผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะและงานฝีมือ มีการพัฒนานาฏศิลป์สมัยใหม่ในเกาหลีอย่างกว้างขวาง โจแทก-วอน และ ซอย ซึง-ฮี เป็นช่วงริเริ่มในช่วงที่เป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น (เกษร เจริญรักษ์ 2546 : 141)

ศิลปะนาฏศิลป์แบบเกาหลีแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบราชสำนักและแบบพื้นบ้าน ในแบบฉบับของราชสำนักนั้น ท่าทางของการรำจะช้าและสง่างาม ซึ่งสะท้อนปรัชญาของการเดินสายกลางและการระงับอารมณ์ความรู้สึก เป็นอิทธิพลมาจากปรัชญาขงจื้อ (ดำรง ฐานดี 2547 : 159)

ลัทธิขงจื้อนี้ครอบงำและเป็นเป้าหมายสำคัญในวิถีชีวิตทุกอย่างของประชาชน ตลอดจนรูปแบบของวัฒนธรรมและเศรษฐกิจที่พัฒนาขึ้นมากมายภายใต้กรอบประเพณี แต่เป็นที่น่าเสียดายที่เกาหลีรับเอาลัทธิขงจื้อเฉพาะแนวทางทฤษฎีประยุทธ์ของจูซี (กวาดล ทรงประเสริฐ 2521 : 11)

จูซีนักปราชญ์คนสำคัญในสมัยในสมัยราชวงศ์ซุง ได้ประยุกต์ลัทธิขงจื้อแบบใหม่ (Neo-Confucianism) ให้สอดคล้องกับ (Bureaucratic System) และสภาพการปกครองแบบศักดินาสมัยนั้น ลัทธิขงจื้อเป็นปรัชญาหลักในสมัยโบราณของจีนที่มีประวัติมากกว่า 2,000 ปีแล้ว โดยมีขงจื้อเป็นผู้วางรากฐานแนวคิด หากแต่ลัทธิขงจื้อได้รับการชำระและอรรถาธิบายให้เป็นระบบและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นเป็นผลงานของจูซี (ไพบูลย์ ปิตะเสน 2545 : 75) เพราะฉะนั้นหลักการอันบริสุทธิ์ของขงจื้อที่เคยมีมาก่อนหน้านี้ที่เคยมีมาจึงได้รับความสำคัญน้อยมาก อิทธิพลของลัทธิขงจื้อที่เคยมีมาก่อนหน้านี้จึง

ได้รับความสำคัญน้อยมาก อิทธิพลของลัทธิขงจื้อตามแนวทางประยุกต์ของจูซี ซี (กุวคล ทรงประเสริฐ 2521 : 12)

ในทางตรงกันข้าม ระบุว่าพื้นบ้านซึ่งสะท้อนชีวิตการทำงานและศาสนาของสามัญชนจะใช้ จังหวะและทำนองที่สนุกสนาน เป็นลักษณะของการแสดงออกที่เป็นอิสระและมีชีวิตชีวาของคนเกาหลี เช่น ระบุว่าของชวานาชาวไร่ ระบุว่าหน้ากาก และการร่ายรำทางไสยศาสตร์

นาฏศิลป์เกาหลี มีลีลาอันงดงามอ่อนช้อยอยู่ที่การเคลื่อนไหวไหลลื่นและเอวเป็นส่วนสำคัญ ตามหลักทฤษฎีนาฏศิลป์เกาหลี มี 2 แบบ คือ แบบแสดงออกซึ่งความรื่นเริง ความโอบอ้อมอารี และความอ่อนไหวของอารมณ์แบบพิธีการ คัดแปลงมาจากวัฒนธรรมและประเพณีทางพุทธศาสนา

วิวัฒนาการของนาฏศิลป์เกาหลีก็ทำนองเดียวกับของชาติอื่น มักจะเริ่มและคัดแปลงให้เป็น ระบุว่าปลุกใจในสงคราม เพื่อให้กำลังใจแก่นักรบ หรือไม่ก็เป็นพิธีทางพุทธศาสนา หรือเป็นการรื้อ ร้างทำเพลงในหมู่ชนชั้นกรรมาชีพ หรือแสดงเป็นคณะ นาฏศิลป์ในราชสำนักก็มีมาแต่โบราณกาล เช่นเดียวกัน (ดำรง ฐานดี 2547 : 155)

- โดยหนึ่งในระบำที่ถูกจัดให้เป็นระบำ “มรดกทางวัฒนธรรม” โดยรัฐบาลอุปัมกัก นักแสดงฝีมืออาชีพนั้นก็คือ ระบำจังกูซุม (เกยร เจริญรักษ์ 2546 : 141) ‘จังกูซุม หรือจังกูซุม’ แปลได้ตรงตัวคือ ‘ระบำกลองจังกู’ ซึ่งเป็นกลองพื้นบ้านรูปนาฬิกาทรายที่นิยมใช้กันในดนตรีและ นาฏศิลป์เกาหลีไม่ว่าจะเป็นในดนตรีราชสำนัก ดนตรีชาวบ้าน ดนตรีชวานา ระบำจังกูสามารถ แสดงได้ทั้งลักษณะเดี่ยวและกลุ่ม ระบำจังกูนั้นเป็นระบำที่ใช้จังหวะการเคลื่อนไหวของเท้า ประกอบกับการร่ายรำที่ใช้กลองจังกูเข้ามาประกอบจึงทำให้ระบำจังกูมีความเป็นตัวของตัวเองและเป็นหนึ่งในระบำที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศเกาหลีอีกด้วยซึ่งจังหวะของระบำจังกูนั้นมี หลากหลายมากจะช้าหรือเร็วก็ได้ โดยระบำจังกูนั้นถือเป็นการร่ายรำที่ไม่ได้ซับซ้อนอะไรมาก มี เพียงแค่ชุดฮันบก กลองจังกูและสายคาดกลางเท่านั้นก็สามารถรำได้แล้ว ด้วยความง่ายในการเตรียม ตัวนี้เอง ทำให้ชาวเกาหลีนิยมแสดงระบำจังกูในเทศกาลหรืองานฉลองต่างๆ (Soon-A Park 2549 : 257-261)

- ส่วนเครื่องดนตรีที่ใช้ในระบำจังกูนั้นทำมาจากไม้ไว้สำหรับทำด้วยขามเบญจรงค์ใน สมัยก่อนโดยนำมาทำให้เป็นรูปร่างที่ลักษณะคล้ายกับนาฬิกา แต่ในปัจจุบันวัสดุที่นำมาใช้ทำ กลองจังกูนั้นไม่ได้มาจากไม้เพียงอย่างเดียว กระเบื้อง โลหะ เปลือกน้ำเต้า แต่สิ่งๆ ที่ได้รับความนิยม

มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นก็คือไม้เนื้อเอง โดยไม้ที่นำมาใช้เป็นส่วนประกอบหลักของกลอง โดยความเชื่อที่ว่าถ้ากลองจิ่งกูที่ทำมาจากไม้นั้นจะให้เสียงที่โปร่งกว่ากลองจิ่งกูที่ทำมาจากวัสดุอื่นๆ ‘จอโรมมก’ คือ หลอดที่อยู่ตรงกลางระหว่างหนังกลองทั้งสองข้างโดยเชื่อมต่อกันจากด้านซ้ายไปด้านขวา ขนาดของจอโรมมกนั้นสามารถเป็นตัวควบคุมโทนเสียงของกลองอีกด้วย ยิ่งจอโรมมกกว้าง ยิ่งจอโรมมกลึกเสียงก็โปร่งใสตามความกว้างและลึกของจอโรมมก ส่วนหนังกลองของทั้งสองด้านนั้นจะถูกตรึงด้วยเชือกที่เป็นเยื่อไม้ชนิดพิเศษทั้งส่วนด้านบนและด้านล่าง โดยที่ด้านบนนั้นจะบุโดยใช้หนังวัว หรือไม้ก็เป็นหนังกวาง ที่ช่วยให้ที่ออกมานั้นมีลักษณะเป็นลักษณะโทนเสียงเบา ส่วนทางด้านขวานั้นจะบุด้วยหนังสุนัขหรือหนังของม้าเพราะหนังสุนัขและหนังม้านั้นจะให้ลักษณะโทนเสียงที่สูงกว่าด้านที่ทำด้วยหนังของวัวและกวาง

- ส่วนในเรื่องไม้ที่ใช้ตีกลองจิ่งกูหรือที่เรียกว่า ‘เซ’ นั้นก็เป็นส่วนที่มีความสำคัญเช่นกัน เพราะในระบำนัจกุนั้น การใช้ไม้เซ ก็ถือเป็นเรื่องสำคัญเป็นอย่างมากในระบำนัจกุนั้น เนื่องจากผู้รำต้องใช้ไม้เซในการวาดลวดลายต่างๆ เพื่อแสดงออกความอ่อนช้อยและลีลาต่างๆ โดยไม้เซนั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทด้วยกันกล่าวคือ กุงเซ และโยฮีเซ กุงเซนั้นมีรูปร่างลักษณะคล้ายกับสิ่ว โดยตัวไม้จะทำมาจากรากของต้นไม้ที่นำมาต้มให้สุกโดยการต้มและทำให้จึงตากกับแดดจนกว่าไม้จะแข็ง ส่วนตัวหัวของไม้นั้นสร้างมาจากวัสดุที่มีลักษณะแข็งโดยมักจะใช้ไม้บลิซหรือเขากวางมาทำ กุงเซในสมัยปัจจุบันนั้นอาจจะเห็นได้ว่าเป็นพลาสติก แต่เจ้าไม้กุงเซแบบพลาสติกนั้นมักจะใช้กับผู้เริ่มเรียนระบำนัจกุนั้นหรือผู้เริ่มเรียนการตีกลองจิ่งกูเท่านั้น ส่วนโยฮีเซนั้นมักทำมาจากไม้ไผ่มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

- ระบำนัจกุนั้น ผู้แสดงจะถือโยฮีเซในมือด้านขวาโดยมือข้างขวานั้นจะอยู่สูงในลักษณะเฉียงลาดกว่าทางด้านซ้ายตลอดเวลาและในเวลาเล่นนั้นจะตีสวนทางกับอีกข้าง โดยจะหันหลังมือเข้าหน้ากลองเวลาตีกลองและเวลาแสดงระบำเสมอ แต่ไม่รวมถึงลีลาของการรำรำโดยลีลาในการระบำนั้นจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับท้องถิ่นที่อาศัยอยู่รวมถึงรสนิยมของผู้แสดงอีกด้วย

ระบำนัจกุนั้นส่วนใหญ่แล้วจะมีลวดลายการเดินเป็นแบบธรรมชาติผสมผสานกับท่วงทำนองของการตีกลองจิ่งกู โดยหลังจากที่ผู้แสดงได้เรียนรู้และฝึกฝนกับไม้เซ แล้วจึงค่อยให้หัดตีเข้าจังหวะกลอง โดยเสียงที่ออกมาจากตัวกลองสามารถให้ความรู้สึกต่างๆไม่ว่าจะเป็น คุณัน อ่อนโยน เบาหนัก ต่างกันไป โดยจังหวะของของระบำนัจกุนั้นตั้งแต่เริ่มจนจบนั้นจะเร็วและช้าสลับกันไปเรื่อยๆ ทำให้ผู้ชมการความรู้สึกตื่นเต้นและเพลิดเพลินตลอดทั้งการแสดง (Kim Suk Chul 2542 : 25-32)

จากงานเขียนที่ผ่านมาแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของระบำจิงกูซุมจัดอยู่ใน “มรดกทางวัฒนธรรม” โดยรัฐบาลอุปถัมภ์นักแสดงฝีมืออาชีพอีกด้วย “ปุษนียบุคคลด้านวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นเกียรติอย่างสูงสุดสำหรับผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะและงานฝีมือ มีการพัฒนานาฏศิลป์สมัยใหม่ในเกาหลีอย่างกว้างขวาง (เกษร เจริญรักษ์ 2546 : 141) และใช้เครื่องดนตรีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของระบำจิงกู นั่นก็คือกลองจิงกูในการแสดง ทำให้ระบำมีเอกลักษณ์ไปด้วยซึ่งคนที่จะมาเป็นนางระบำในระบำจิงกูนั้นต้องผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กและต้องได้รับการฝึกฝนอย่างหนัก เพราะฉะนั้นการศึกษาเกี่ยวกับระบำจิงกูจะช่วยทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงความเป็นมาของระบำจิงกูและได้รับรู้เกี่ยวกับวิธีการแสดงระบำจิงกู รวมทั้งเข้าใจถึงระบำจิงกูมากขึ้นอีกทั้งยังได้ทราบถึงประวัติความเป็นมาวิวัฒนาการตั้งแต่ยุคเริ่มต้นที่มีระบำจิงกูอีกด้วย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคของการแสดงระบำจิ้งกูม
2. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการใช้เครื่องดนตรีกลองจิ้งกู
3. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการนำเอากลองจิ้งกูมาใช้ในการแสดงระบำจิ้งกูม

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของระบำจิ้งกูการเริ่มต้นในอดีตจนถึงในปัจจุบัน รวมถึงกลองจิ้งกู เครื่องดนตรีที่ใช้ในการแสดงนี้ว่ามีลักษณะและวิธีการเล่นอย่างไร และศึกษาเทคนิคในการแสดงระบำจิ้งกูเท่านั้น

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงเทคนิคของการแสดงระบำจิ้งกูม
2. ทำให้ทราบถึงการใช้เครื่องดนตรีกลองจิ้งกู
3. ทำให้ทราบถึงการนำเอากลองจิ้งกูมาใช้ในการแสดงระบำจิ้งกูม

วิธีการศึกษา

ศึกษาจากเอกสารต่างๆ เช่น หนังสือ บทความ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงจิ้งกูม โดยใช้วิธีการศึกษาแบบการบรรยาย (Descriptive research)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของคำว่าระบำและละครในเอเชีย

1.1 มาลินี คีตกวมิช (2543 : 1-2) จากหนังสือ “ระบำและละครในเอเชีย” ผลการศึกษาได้พบว่าผู้เขียนได้นำเสนอถึงความหมาย ความสัมพันธ์และความแตกต่างของคำว่า ‘ระบำ’ และ ‘ละคร’ ในภาพรวมและความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมทางวัฒนธรรมการแสดงในเอเชียโดยสามารถจำแนกประเด็นได้ ดังนี้

- ความหมายของคำว่า “ระบำและละคร”

- ลักษณะระบำและละครในเอเชีย

- ความสัมพันธ์ระหว่างกับประเทศในเอเชียกับด้านต่างๆ

1.2 อารรณ์ มนตรีศาสตร์ (2517 : 7) จากหนังสือ “วิชานาฏศิลป์” โดยศึกษาขอบเขตความหมายของคำว่า “ระบำ” และ “ละคร”

1.3 จาตุรงค์ มนตรีศาสตร์ (2523 : 7) จากหนังสือ “วิชานาฏศิลป์” โดยศึกษาขอบเขตความหมายของคำว่า “ระบำ”

1.4 พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับปี 2546 โดยศึกษาขอบเขตความหมายของคำว่า “ละคร”

- ศิลปะดนตรีและนาฏศิลป์ของประเทศเกาหลี

2.1 เกษร เจริญรักษ์ (2546 : 141-142) จากหนังสือ “สารานุกรมเกี่ยวกับเกาหลี” ผู้เขียนได้นำเสนอเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับศิลปะดนตรีนาฏศิลป์ของประเทศเกาหลีได้ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยสามารถแยกยุคออกได้เป็น ยุคสามอาณาจักร (สมัยซิลลา สมัยกوریโย) ยุค

ราชวงศ์โชซอน (รัชสมัยพระเจ้าเซจง) ยุคที่ประเทศเกาหลีได้ตกเป็นอาณานิคมของประเทศญี่ปุ่น โดยสามารถจำแนกประเด็นได้ ดังนี้

- เครื่องดนตรีของประเทศเกาหลี
- ศิลปะนาฏศิลป์ของประเทศเกาหลี
- ลักษณะของดนตรีในประเทศเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
- ลักษณะของนาฏศิลป์ในประเทศเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
- ความสำคัญของดนตรีในประเทศเกาหลีประเทศเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
- ความสำคัญของนาฏศิลป์ในประเทศเกาหลีประเทศเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
- ลักษณะของนาฏศิลป์พื้นบ้านของประเทศเกาหลี
- อิทธิพลขงจื้อและพุทธศาสนาที่ส่งผลต่อศิลปะดนตรีและนาฏศิลป์ของประเทศเกาหลี
- ระบุว่าที่อยู่จุด มรดกทางวัฒนธรรม

2.2 ดำรง ฐานดี (2547 : 155) จากหนังสือ “เกาหลีศึกษา” ผู้เขียนได้กล่าวถึงวิวัฒนาการและลักษณะของนาฏศิลป์เกาหลี

- ประวัติศาสตร์ศาสตร์และศาสนาในเกาหลีใต้
 - ไพบูลย์ ปีตะเสน (2545 : 75) จาก “ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย” โดยศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับ ทฤษฎีประยุกต์ของจูซี
 - ภูวคณ ทรงประเสริฐ (2521 : 11) จาก “ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่” โดยศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อง ลัทธิขงจื้อในประเทศเกาหลี

- เอกลักษณะการแสดงระบำจังกูซุม

Soon-A Park (2549 : 257-261) จาก “Undersecretary” ผู้เขียนได้นำเสนอเนื้อหา

เกี่ยวกับลักษณะขั้นตอนต่างๆของจังกูซุม โดยกล่าวตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน รวมไปถึงลักษณะอุปกรณ์ที่ใช้ในระบำ จำนวนผู้แสดงระบำจังกูซุม ลักษณะการเคลื่อนไหวของการแสดงการจังกูซุม ขั้นตอนการฝึกฝนต่างๆตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน การแต่งหน้าของนักแสดง ลักษณะชุดชั้นบนที่สวมใส่เวลาแสดง

- เอกลักษณะของกลองจังกู

Kim Suk Chul (2542 : 25-32) จาก “The smizing of Korea” ผู้เขียนได้นำเสนอเนื้อหา

เกี่ยวกับเอกลักษณ์ทุกอย่างของกลองจังกู ไม่ว่าจะเป็น ประวัติความเป็นมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน วัสดุที่ใช้ทำกลองจังกูรวมถึงการเปลี่ยนแปลงของวัสดุที่นำมาใช้ทำกลองจังกูอีกด้วยเช่นกัน การทำไม้เซ (ไม้ที่ใช้ตีกลองจังกู) การเปลี่ยนแปลงของวัสดุที่ใช้ทำไม้เซตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งยังกล่าวเกี่ยวกับวิธีการจับไม้เซ และวิธีการตีกลองจังกูอีกด้วย รวมไปถึงขั้นตอนสำหรับผู้ที่จะฝึกและเรียนกลองจังกูด้วย

ความหมายของคำว่า ‘ระบำ’

การฟ้อนรำเป็นชุดเดียวกัน สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพได้ทรงอธิบายไว้ว่า ระบำ คือ การรำเล่น เป็นคู่ เข้ากับการขับร้องปี่พาทย์ เป็นของสำหรับให้ดูกระบวนการที่รำงามกับฟัง ถิ่นขับร้อง และ คนตรีที่ไพเราะหาได้เล่นเป็นเรื่องเหมือนอย่างโจน ละครไม่ ระบำเป็นการแสดงหมู่ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ความงามของระบำ อยู่ที่ความพร้อมเพรียงเป็นสำคัญ กระบวนการทำรำมีหลากหลาย และมีความสมบูรณ์ในตัวเองในแต่ละชุดไม่ดำเนินเรื่องราวเหมือนละคร นอกจากนี้ความงามของระบมายังอยู่ในรูปแบบการแปรแถว เช่น แถวหน้ากระดาน แถวกู่ วงกลม แยกกลุ่ม สลับซ้ายขวา เป็นต้น (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525)

“ระบำ” ตามพจนานุกรมแปลว่า การฟ้อนรำ รำหรือฟ้อน ดังนั้น โดยนัยดังกล่าวนี้คำว่า ระบำ รำ หรือฟ้อน จึงไม่แตกต่างกันเลย ดังนั้น ระบำ คือ ศิลปะของการรำรำที่แสดงพร้อมกันเป็นหมู่เป็นชุด ไม่ดำเนินเรื่องราว ทำรำบางครั้งก็มีความหมายเข้ากับเนื้อเรื่อง บางครั้งก็ไม่มีมีความหมายนอกจากความสวยงาม

“ระบำ” เป็นคำกริยา หมายถึง การแสดงที่ต้องใช้คนจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป ซึ่งการแสดงนั้นๆจะใช้เพลงบรรเลงโดยมีเนื้อร้องหรือไม่มีเนื้อร้องก็ได้ ระบำนั้นเป็นศิลปะของการรำรำที่เป็นชุด ไม่ดำเนินเป็นเรื่องราว ผู้รำแต่งกายงดงาม จุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความงดงามของศิลปะการรำไม่มีการดำเนินเรื่อง (ระบำรำฟ้อน [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 6 ธันวาคม 2555. เข้าถึงจาก <http://human.nu.ac.th/newculture/article.php?id=17>)

“ระบำ” แปลว่า การฟ้อนรำ รำหรือฟ้อน ดังนั้น โดยนัยดังกล่าวนี้คำว่า ระบำ รำ หรือฟ้อน จึงไม่แตกต่างกันเลย ดังนั้น ระบำ คือ ศิลปะของการรำรำที่แสดงพร้อมกันเป็นหมู่เป็นชุด ไม่ดำเนินเรื่องราว ทำรำบางครั้งก็มีความหมายเข้ากับเนื้อเรื่อง บางครั้งก็ไม่มีมีความหมายนอกจากความสวยงาม คำว่า "ระบำ" ย่อรวมเอา "ฟ้อน" และ "เซิ้ง" เข้าไว้ (อาภรณ์ มนตรีศาสตร์ 2517 : 7)

“ระบำ” เป็นคำกริยา หมายถึง การแสดงที่ต้องใช้คนจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป ซึ่งการแสดงนั้นๆจะใช้เพลงบรรเลงโดยมีเนื้อร้องหรือไม่มีเนื้อร้องก็ได้ ระบำนั้นเป็นศิลปะของการรำรำที่เป็นชุด

ไม่ดำเนินเป็นเรื่องราว ผู้รำแต่งกายงดงาม จุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความงดงามของศิลปะการรำไม่มีการดำเนินเรื่อง (จาตุรงค์ มนตรีศาสตร์ 2523 : 9)

“ระบำและการละคร” สองแขนงที่อยู่เคียงข้างกัน แต่บ่อยครั้งก็เหลื่อมล้ำกันและผสมผสานกัน จนเกิดการแสดงเป็นศิลปะการแสดงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งขึ้นมา ซึ่งในลักษณะหลังนี้จะพบว่าเป็นปรากฏการณ์ปกติในเอเชีย เพราะสำหรับคนเอเชีย “ระบำ” ก็มีเนื้อหาเรื่องราวแทรกอยู่ ส่วน “ละคร” ก็หมายถึงการแสดงออกเพื่อสื่อเรื่องราวโดยวิธีการออกท่าร่ายรำนั่นเอง ทั้งระบำและละครในเอเชียมักมีองค์ประกอบสองสิ่งที่ขาดไม่ได้คือ ดนตรีเพื่อประกอบลีลาและจังหวะการรำร่ายและบทขับร้องเพื่อเล่าเรื่อง ดังนั้นในบริบทของศิลปะการแสดงของเอเชียคำว่า “ระบำ” และ “ละคร” หมายถึง สิ่งที่คล้ายหรือเหมือนกัน โดยเนื้อแท้แล้วละครหรือระบำและละครในเอเชียก็คือการตีความออกมาในรูปแบบของจังหวะและท่าทางการรำร่ายที่มีระบบระเบียบและแบบแผน ตลอดจนมีการสืบทอดตามประเพณีที่ชัดเจน (มาลินี ดิลกวนิช 2543 : 1-2)

เป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ ประเทศต่างๆในเอเชียมีความสัมพันธ์กันแทบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของประวัติศาสตร์ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ ดังนั้นเป็นการสมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะศึกษาประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียด้วยกัน การทำความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะนาฏศิลป์ประจำชาติของประเทศต่างๆในเอเชีย (มาลินี ดิลกวนิช 2543 : 3)

ประเภทของระบำ

ประเภทของระบำนั้นสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ ระบำมาตรฐาน เป็นระบำแบบดั้งเดิมที่มีมาแต่โบราณกาล ไม่สามารถนำมาเปลี่ยนแปลงทำรำได้ เพราะถือว่าเป็นการรำร่ายที่เป็นแบบฉบับ บรมครูนาฏศิลป์ได้คิดประดิษฐ์ไว้ และนิยมนำมาเป็นแบบแผนในการรำที่เคร่งครัด การแต่งกายของระบำประเภทนี้ มักแต่งกายในลักษณะที่เรียกว่า "ยืนเครื่อง"

ระบำที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ เป็นลักษณะระบำที่ปรับปรุงหรือประดิษฐ์ขึ้นใหม่ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้แสดง และการนำไปใช้ในโอกาสต่างๆกัน จำแนกออกเป็น

- ปรับปรุงมาจากพื้นบ้าน หมายถึง ระบายที่คิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ขึ้นมาจากแนวความคิด เป็นอยู่ของคนพื้นบ้าน การทำมาหากิน อุตสาหกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีในแต่ละท้องถิ่นออกมาในรูประบาย เพื่อเป็นเอกลักษณ์ประจำถิ่นของตน เช่น เซิ้งบั้งไฟ เต็นท์กำรำเคียว ระบายออบ ระบายกะลา ฯลฯ
- ปรับปรุงมาจากท่าทางของสัตว์ หมายถึง ระบายที่คิดประดิษฐ์ขึ้นใหม่ตามลักษณะลีลาท่าทางของสัตว์ชนิดต่างๆ บางครั้งอาจนำมาใช้ประกอบการแสดงโขน - ละคร บางครั้งก็นำมาใช้เป็นการแสดงเบ็ดเตล็ด เช่น ระบายนกยูง ระบายนกเขา ระบายมฤครำเรียง ระบายตุ๊กแตน ฯลฯ
- ปรับปรุงมาจากตามเหตุการณ์ หมายถึง ระบายที่คิดประดิษฐ์ขึ้นใช้ตามโอกาสที่เหมาะสม เช่น ระบายพระประทีป ระบายโคมไฟ ประดิษฐ์ขึ้นรำในวันนักขัตฤกษ์ ลอยกระทงในเดือนสิบสอง ระบายที่เกี่ยวกับการอวยพรต่างๆ สำหรับการต้อนรับ และแสดงความยินดี
- ปรับปรุงขึ้นใช้เพื่อใช้ในการเรียนการสอน ระบายประเภทนี้เป็นระบายประดิษฐ์ และสร้างสรรค์ขึ้น เพื่อเป็นแนวทางสอนนำสู่บทเรียน เหมาะสำหรับเด็กๆ เป็นระบายง่ายๆ เพื่อเร้าความสนใจ ประกอบบทเรียนต่างๆ เช่น ระบายสุตรคุณ ระบายวรรณยุกต์ ระบายเลขไทย ฯลฯ (อาภรณ์ มนตรี ศาสตร์ 2517 : 19-21)

นาฏศิลป์เกาหลี

ชนชาติเกาหลีได้ถ่ายทอดความเป็นอัจฉริยะทางศิลปะผ่านทางดนตรี นาฏศิลป์ และจิตรกรรม ซึ่งได้มีการพัฒนามาตลอดระยะเวลา 5,000 ปีของประวัติศาสตร์เกาหลี แม้ว่าศิลปะตะวันตกในรูปแบบต่าง ๆ จะแพร่หลายอยู่ในประเทศ แต่ศิลปะเกาหลีอันมีเอกลักษณ์ เฉพาะตัวยังได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะในลักษณะดั้งเดิม หรือผสมผสานกับศิลปะร่วมสมัย

นาฏศิลป์เกาหลีเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงในราวศตวรรษที่ 3 นาฏศิลป์เกาหลีในสมัยโบราณใช้แสดงในพิธีทางศาสนา เพื่อบวงสรวงเทพยดาอารักษ์ จัดแสดงปีละ 2 ครั้ง คือ ในเดือนพฤษภาคมซึ่งเป็นฤดูหว่าน และในเดือนตุลาคมฤดูเก็บเกี่ยว วัตถุประสงค์ของนาฏศิลป์เกาหลีก็ทำนองเดียวกับของชาติอื่น มักจะเริ่มและดัดแปลงให้เป็นระบำปลุกใจในสงคราม เพื่อให้กำลังใจแก่นักรบ หรือไม่ก็เป็นพิธี

ทางพุทธศาสนา หรือเป็นการร้องรำทำเพลงในหมู่ชนชั้นกรรมาชีพ หรือแสดงเป็นหมู่ นาฏศิลป์ในราชสำนักก็มีมาแต่โบราณกาลเช่นเดียวกัน นาฏศิลป์เกาหลีสมบูรณ์ตามแบบฉบับทางการละครที่สุดและเป็นพิธีรีตอง ได้แก่ ละครสวมหน้ากาก นาฏศิลป์เกาหลีสมัยใหม่ พัฒนามาจากนาฏศิลป์ที่ใช้ในพิธีเลี้ยงต้อนรับอากันตุกะชั้นผู้ดีและมั่งคั่ง (จาคูรงค์ มนตรีศาสตร์ 2533 : 168)

ดนตรีและนาฏศิลป์ที่ปรากฏในเกาหลี

ดนตรีและนาฏศิลป์เป็นวิธีบวงสรวงในศาสนาและธรรมเนียมประเพณีสืบเนื่องมาตลอดยุคสามอาณาจักร เครื่องดนตรีมากกว่า 30 ชนิดใช้ระหว่างยุคสามอาณาจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่น่าจดจำคือ เซียนฮักกิม (จิมนกรกระเรียนคำ) ซึ่ง วาง ชัน-ฮัก แห่ง โกกูริว ประดิษฐ์ขึ้นโดยการประยุกต์จิมเจ็ดสายของราชวงศ์จิ้นของจีน เครื่องดนตรีที่มีชื่อเสียงอีกอย่างหนึ่ง คือ กายากิม (จิม กายา) ซึ่งใช้ในสมัยกายา (ช่วง 42 – 562) นำมาจากซิลลาโดย อูริก กายากิม 12 สาย ยังคงเล่นกันในดนตรีเกาหลีสมัยใหม่

โกคูรยอมีธรรมเนียมด้านดนตรีตามอย่างซิลลาในระยะแรก แต่มีการเปลี่ยนแปลงหลายแนวในเวลาต่อมา ในสมัยโกคูรยอมีดนตรี 3 ประเภท คือ ดังกัก หมายถึงดนตรีจากราชวงศ์ถังของจีน เซียนกัก หรือดนตรีหมู่บ้าน และฮัก หรือดนตรีในราชสำนัก ดนตรีโกคูรยอบางชิ้นได้รับการดัดทอนมาจากโซซอนและยังคงเล่นในงานพิธีต่าง ๆ อยู่จนทุกวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพิธีเคารพบรรพบุรุษ ในทางดนตรีและนาฏศิลป์ดั้งเดิมของยุคสามอาณาจักรรุ่งเรืองในสมัยโกคูรยอระยะแรก แต่ต่อมา มีการผสมผสาน ความหลากหลายด้วยการนำเอานาฏศิลป์ของราชสำนักและศาสนาจากราชวงศ์ซ้องของจีนเบื้องต้นเข้ามาด้วย ระหว่างยุคราชวงศ์โซซอน ดนตรีถือกันว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการทำพิธีในศาสนา และการประกอบพิธีต่าง ๆ ตอนต้นของราชวงศ์ มีการก่อตั้งหน่วยงานสองแห่งที่ทำหน้าที่ด้านดนตรีและพยายามที่จะจัดและปรับปรุงตำราด้านดนตรี เป็นผลทำให้เกิดกูด้านดนตรีซึ่งเรียกว่า อักฮัมกวิบิม เกิดขึ้นเมื่อ ปี 1493

หนังสือเล่มนี้แบ่งประเภทของดนตรีที่เล่นในราชสำนักออกเป็น 3 ประเภท คือ ดนตรีสำหรับการประกอบพิธี ดนตรีของจีนและเพลงของพื้นเมืองดั้งเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัชสมัยของพระเจ้าเซจง โน้ตเพลงสำหรับเครื่องดนตรีได้รับการพัฒนาขึ้นใหม่นอกจากดนตรีในราชสำนัก เช่น ดัน

กัก และ ฮังกัก ก็มีกำสับเนื่องต่อมา นาฏศิลป์พื้นบ้าน รวมถึงระบำของชาวนา ระบำของหมอผี และระบำของพระ กลายเป็นที่นิยมกันในสมัยของโชซอน รวมทั้งระบำใส่หน้ากากซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า ชันแดโนริและระบำหุ่น ระบำใส่หน้ากากเป็นการผสมผสานระหว่างการเต้นและการเล่าเรื่อง รวมทั้งมีเรื่องราวของการเข้าทรง จึงเข้าถึงชนชั้นระดับล่างได้มาก การแสดงนี้มักจะเน้นเสียง โดยการเปลี่ยนเสียงล้อเลียนเสียงคสิพวกผู้ดี ซึ่งผู้ชมที่เป็นชาวบ้านจะชื่นชอบมาก นาฏศิลป์แบบดั้งเดิมจะได้รับอิทธิพลจากลัทธิขงจื้อและพระพุทธศาสนา อิทธิพลจากลัทธิขงจื้อมักจะถูกระงับในขณะที่พระพุทธศาสนาได้รับการอนุญาตให้แสดงในนาฏศิลป์ของราชสำนักที่สวยงาม และระบำของหมอผีในงานศพ นาฏศิลป์ดั้งเดิมจำนวนมากถูกยกเลิกไประหว่างญี่ปุ่นเข้าครอบครองเกาหลีเป็นอาณานิคม เช่นเดียวกับการพัฒนาอุตสาหกรรม และการขยายเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วของเกาหลี ในทศวรรษที่ 1960 และ 1970 ในทศวรรษที่ 1980 ประชาชนเริ่มคิดที่จะฟื้นฟูนาฏศิลป์ที่ถูกลืมนานไปเป็นเวลานานให้กลับคืนมา มีนาฏศิลป์ต้นแบบ 56 ชุด แต่ทุกวันนี้มีจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่เป็นที่รู้จัก นาฏศิลป์เหล่านี้รวมถึง ชูของมู (ระบำหน้ากาก) ของซิลลา ฮักมู (ระบำนกกกระเรียน) ยุคโกกูรยอ และชูแนงซอน (ระบำนกในดิงเกลที่ร้องเพลงในฤดูใบไม้ผลิ) ยุคโชซอน ระบำทั้งหมดนี้อยู่ในชุด “มรดกทางวัฒนธรรม” โดยรัฐบาลอุปถัมภ์นักแสดงมืออาชีพด้วย “ปฐมนิยบุคคลด้านวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นเกียรติอย่างสูงสุดสำหรับผู้สร้างสรรคผลงานทางด้านศิลปะและงานฝีมือ มีการพัฒนานาฏศิลป์สมัยใหม่ในเกาหลีอย่างกว้างขวาง โจ แทก-วอน และชอย ซึง-ฮี เป็นผู้ริเริ่มในช่วงที่ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น ต่อมาในยุคที่ได้รับอิสรภาพ บริษัทโซลบัลเลต์ ได้ก่อตั้งขึ้นในปี 1950 และกลายเป็นองค์กรแรกที่จัดแสดงบัลเลต์และการเต้นรำสมัยใหม่

ในปี 1893 คนตรีตะวันตกเข้ามาในเกาหลีพร้อมกับเพลงสวดคริสต์ศาสนาและเริ่มสอนในโรงเรียนเมื่อปี 1904 ชังกา เป็นเพลงร้องสมัยใหม่ตามแนวตะวันตก และการตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นเป็นเวลานาน เพลงชังกากัง มีเนื้อร้องที่แสดงถึงความรักชาติเกาหลี จิตวิญญาณความเป็นเอกราช การศึกษาและวัฒนธรรมใหม่ ในปี 1919 ฮัง นัน-ปา แต่งเพลง บองซอนฮวา (Touch – me – not) ในรูปแบบของเพลงชังกา หลังจากเกาหลีได้รับอิสรภาพในปี 1945 วงดนตรีออเคสตราแบบตะวันตกของเกาหลีมีวงออเคสตราโกเรีย ฟิลฮาร์โมนิก โซไซตีทุกวันนี้ มีวงออเคสตราเกือบ 50 วงทั้งในกรุงโซล และในต่างจังหวัด นักดนตรีเกาหลีจำนวนมากที่ออกไปแสดงนอก

ประเทศ ได้รับการต้อนรับจากผู้ชมคอนเสิร์ตและรับรางวัลจากการแข่งขันระหว่างประเทศ วงดนตรีที่มีชื่อเสียงที่สุด คือ วงซุง ทริโอ ผู้ควบคุมวงและผู้เล่นเปีย ซุง มยอง-ฮวน ซุง มยอง-ฮวา ผู้เล่นเชลโล และซุงคยอง ผู้เล่นไวโอลิน นักร้องเสียงโซปราโน ได้แก่ ชู-มิ ซิน ยัง-ออก และ ฮง ไฮ-กยอง ซึ่งทุกคนได้แสดงเป็นที่น่าประทับใจในวงการดนตรีนานาชาติและมีบทบาท เป็นผู้ดำเนินการจัดแสดงที่โอเปร่าแห่งนิวยอร์กและการแสดงบนเวทีตามสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นที่รู้จักกันดี นอกจากนี้ ยังมี การบันทึกเสียงกับบริษัทดนตรีที่มีชื่อเสียงด้วย เมื่อสิงหาคมปี 1997 “เดอะ ลาส เอ็มเพรส” (The Last Empress) เป็นดนตรีที่บรรยายถึงช่วงระยะสุดท้ายของพระมหากษัตริย์ และจักรพรรดินีเมียงเซียงของเกาหลี ซึ่งจัดแสดงที่นิวยอร์กได้รับการต้อนรับอย่างกว้างขวางทางสื่อมวลชนอเมริกัน เป็นการนำเนื้อเรื่องเล่าผ่านดนตรี แสดงถึงความกล้าหาญมีจุดมุ่งหมายที่จะเสนอโอกาสที่มีค่าด้วยเรื่องราวประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเกาหลีให้แก่คนอเมริกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนอเมริกัน – เกาหลี เพื่อเป็นการสงวนรักษาและพัฒนาศิลปการแสดง และดนตรีของเกาหลีให้ความเจริญต่อไป ศูนย์ศิลปการแสดงประเพณีแห่งชาติเกาหลีได้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 1951 รัฐบาลได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยศิลปะแห่งชาติเกาหลีขึ้นในปี 1993 เพื่อเปิดสอนทางด้านศิลปะและอบรมฝึกฝนศิลปินอาชีพในระดับโลก มหาวิทยาลัยนี้มี 6 สถาบัน คือ ดนตรี ละคร นาฏศิลป์ ทัศนศิลป์ ภาพยนตร์และสื่อประสม และศิลปะพื้นบ้านเกาหลี สถาบันดนตรีและนาฏศิลป์ตั้งอยู่ที่ เซียวโซ-ดอง ส่วนสถาบันอื่น ๆ อยู่ที่ ซอกกวาน-ดอง (ซูพินิจ เกษมณี 2546 : 125-131)

จุดเด่นของนาฏศิลป์เกาหลี

จุดเด่นของนาฏศิลป์เกาหลี มีลักษณะคล้ายนาฏศิลป์สเปน คือผู้แสดงเคลื่อนไหวทั้งส่วนบนและส่วนล่างของร่างกาย เป็นการผสมผสานระหว่างนาฏศิลป์ตะวันตกและนาฏศิลป์ตะวันออกเข้าด้วยกัน ซึ่งนาฏศิลป์ตะวันตกเน้นหนักในการใช้ขาและร่างกายส่วนล่าง แต่นาฏศิลป์ตะวันออกจะใช้ส่วนไหล่ แขน และมือ ประเทศเกาหลีได้มีศิลปะการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์มายาวนานทั้งดนตรี การแต่งกายและท่วงท่าการรำรำที่ถ่ายทอดออกมา

เมื่อกล่าวถึงประเทศเกาหลีได้แล้วนั้นส่วนมากจะรู้จักชื่รี่ต่างๆ ที่นำมาฉายในประเทศไทย แต่เมื่อเราสังเกตให้ดีแล้วจะเห็นว่าประเทศเกาหลีจะให้ความสำคัญกับศิลปะ วัฒนธรรมของตนเองมาก แม้แต่ชื่รี่ต่างๆที่เป็นนวนิยายวัยรุ่น พระเอก นางเอกก็มักจะแต่งกายในชุดประจำชาติเสมอ ดังนั้นใน

ครั้งนี้จะขอนำเสนอรูปแบบการแสดงอีกอย่างหนึ่งนั่นก็คือ การแสดงนาฏศิลป์ของเกาหลีชนชาติเกาหลี ได้ถ่ายทอดศิลปะทางดนตรี นาฏศิลป์ และจิตรกรรม ซึ่งมีการพัฒนามาตลอดระยะเวลา 5,000 ปีของประวัติศาสตร์เกาหลี แม้ว่าศิลปะตะวันตกในรูปแบบต่าง ๆ จะแพร่หลายอยู่ในประเทศ แต่ศิลปะเกาหลีอันมีเอกลักษณ์ เฉพาะตัวยังได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะในลักษณะดั้งเดิม หรือผสมผสานกับศิลปะร่วมสมัย (มัลลิกา พงศ์ปีตร 2549 : 259)

ดนตรีประจำชาติ

ชนชาติเกาหลีมีดนตรีที่เรียกว่า กุกอ๊ก มีที่มาคล้ายคลึงกับดนตรีจีนและญี่ปุ่น ดนตรีเกาหลีมีลักษณะแตกต่างอย่างชัดเจนจากดนตรีชนิดอื่น ๆ ในแถบเอเชียตะวันออก กล่าวคือ ดนตรีเกาหลีประกอบด้วยสามจังหวะในหนึ่งห้อง ในขณะที่ดนตรีจีนและญี่ปุ่นมีสองจังหวะในหนึ่งห้อง กุกอ๊ก แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ซองอ๊ก หรือดนตรีในราชสำนัก และมินซอกอัน หรือดนตรีพื้นบ้าน ซองอ๊ก ซึ่งเป็นดนตรีชั้นสูง มีท่วงทำนองเชื่องช้า เยือกเย็น และซับซ้อน ส่วนมินซอกอ๊ก ได้แก่ ดนตรีของชาวนาชาวไร่ พันชอริ (ดนตรีที่เน้นการแสดงความรู้สึก) และดนตรีพิธิไสยศาสตร์ มีจังหวะที่รวดเร็วและกระฉับกระเฉง (จาตุรงค์ มนตรีศาสตร์ 2523 : 161)

นาฏศิลป์ประจำชาติ

นาฏศิลป์เกาหลี มีลีลาอันงดงามอ่อนช้อยอยู่ที่การเคลื่อนไหวไหลลื่นและเอวเป็นส่วนสำคัญ ตามหลักทฤษฎีนาฏศิลป์เกาหลี มี 2 แบบ คือ

1. แบบแสดงออกซึ่งความรื่นเริง ความโอบอ้อมอารี และความอ่อนไหวของอารมณ์
2. แบบพิธิการ ดัดแปลงมาจากวัฒนธรรมและประเพณีทางพุทธศาสนา

ศิลปะการรำรำ

ศิลปะการรำรำแบบเกาหลีแบ่งออกเป็น 2 ประเภทเช่นเดียวกับดนตรี คือ แบบราชสำนักและแบบพื้นบ้าน ในแบบฉบับของราชสำนักนั้น ท่าทางของการรำจะช้าและสง่างาม ซึ่งสะท้อนปรัชญาของการเดินสายกลางและการระงับอารมณ์ความรู้สึก เป็นอิทธิพลมาจากปรัชญาขงจื้อ ในทางตรงกันข้าม ระเบียบบ้านซึ่งสะท้อนชีวิตการทำงานและศาสนาของสามัญชนจะใช้จังหวะและทำนอง ที่สนุกสนาน เป็นลักษณะของการแสดงออกที่เป็นอิสระและมีชีวิตชีวาของคนเกาหลี เช่น ระบำของ

ชวานาชาวไร่ ระบายน้ำจาก และการร่ายรำทางไสยศาสตร์ วิวัฒนาการของนาฏศิลป์เกาหลีก็ทำนองเดียวกับของชาติอื่น มักจะเริ่มและดัดแปลงให้เป็นระบำปลุกใจในสงคราม เพื่อให้กำลังใจแก่นักรบ หรือไม่ก็เป็นพิธีทางพุทธศาสนา หรือเป็นการร้องรำทำเพลงในหมู่ชนชั้นกรรมาชีพ หรือแสดงเป็นหมู่ นาฏศิลป์ในราชสำนักก็มีมาแต่โบราณกาลเช่นเดียวกัน

จุดเด่นของนาฏศิลป์เกาหลี มีลักษณะคล้ายนาฏศิลป์สเปน คือผู้แสดงเคลื่อนไหวทั้งส่วนบน และส่วนล่างของร่างกายเป็นการผสมผสานระหว่าง นาฏศิลป์ตะวันตกและนาฏศิลป์ตะวันออกเข้าด้วยกัน ซึ่งนาฏศิลป์ตะวันตกเน้นหนักในการใช้ขาและร่างกายส่วนล่าง แต่นาฏศิลป์ตะวันออกจะใช้ ส่วนไหล่ แขน และมือ ชูพินิจ เกษมณี 2546 : 60-62)

ดนตรี

เนื่องด้วยดนตรีเป็นวัฒนธรรมที่มนุษย์สร้างขึ้นมา โดยถูกหล่อหลอมจากทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในสังคม ไม่ว่าจะเป็น ค่านิยม ความเชื่อ สภาพภูมิอากาศ ภูมิประเทศ ฯลฯ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนส่งผลต่อดนตรีที่เขาสร้างขึ้นมา ทำให้ดนตรีของแต่ละพื้นที่มีความแตกต่างกัน แม้ในประเทศเดียวกัน ก็ยังมีความหลากหลายของดนตรี และล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะของตนทั้งนั้น

การจำแนกประเภทของเครื่องดนตรีในแต่ละวัฒนธรรมมีการใช้เกณฑ์การจำแนกแตกต่างกัน ไทยใช้ลักษณะการบรรเลงมาเป็นเกณฑ์ ได้แก่

- คี๊ด (Plucked)
- ลี (Bowed)
- ตี (Percussion)
- เป่า (Wind)

ดนตรี เกาหลี

เกาหลีเป็นหนึ่งในประเทศกลุ่มเอเชียตะวันออกมีประเทศที่สำคัญประกอบด้วย จีน ญี่ปุ่นและเกาหลี จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของประเทศทั้งสาม พบว่าตลอดระยะเวลาอันยาวนานได้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง ในกรณีของเกาหลีถึงแม้ว่าในอดีตจะเป็นฝ่ายที่ถูกรุกรานจากทั้งสองประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ จีนและญี่ปุ่นอยู่เป็นประจำก็ตามแต่นับได้ว่าเป็นความเข้มแข็งและมุ่งมั่นของชาวเกาหลีเอง ที่ไม่ปล่อยให้วัฒนธรรมดนตรีของชาติทั้งสองเข้ามาครอบงำวัฒนธรรมดนตรีของตน โดยชาวเกาหลีได้เลือกรับเอาแบบอย่างและนำมาพัฒนาปรับปรุงให้มีรูปลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน

จากรากฐานของวัฒนธรรมดนตรีที่มีกำเนิดมาจากแหล่งเดียวกัน อีกทั้งตลอดระยะเวลาที่ได้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน จึงปรากฏพบเห็นเครื่องดนตรีจำนวนมากของประเทศทั้งสามที่มีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน โดยทั้ง 3 วัฒนธรรมต่างก็มีข้อปลีกย่อยและรายละเอียดที่แตกต่างกันออกไป ลักษณะของความสัมพันธ์ทางดนตรีที่ทั้ง 3 วัฒนธรรมมีต่อกัน น่าจะเปรียบได้กับวัฒนธรรมเมืองของชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ประกอบไปด้วยลักษณะที่คล้ายคลึงและข้อที่แตกต่างกันในขณะเดียวกัน ดังนั้นจึงพบว่าในอดีตการแบ่งหมวดหมู่เครื่องดนตรีเกาหลี อาศัยวิธีการแบ่งอยู่ 2 ระบบ คือ ระบบจีน และระบบเกาหลี

ระบบจีน การแบ่งหมวดหมู่เครื่องดนตรีในระบบนี้ เกาหลีได้รับอิทธิพลมาจากจีน ผ่านลัทธิขงจื้อที่สอนให้ลูกหลานต้องบูชาเช่นไหว้ดวงวิญญาณของบรรพบุรุษ ทำให้ได้รับอิทธิพลจากดนตรีจีนที่มีระเบียบวิธีการปฏิบัติในพิธีกรรมดังกล่าว หลังไหลเข้ามาสู่เกาหลีตามลัทธิและความเชื่อแบบขงจื้อ โดยเครื่องดนตรีดังกล่าวจัดหมวดหมู่ตามแบบของวัฒนธรรมดนตรีจีนแบบดั้งเดิม ตามลักษณะที่แตกต่างกันของวัสดุที่ใช้ทำซึ่งแยกเป็น 8 หมวดหมู่นี้

1. โลหะ
2. หิน
3. ไม้
4. ไม้ไผ่
5. ผลไม้เต้า
6. ดินเหนียว
7. หนัง

8. ไม้

ระบบเครื่องดนตรีของเกาหลี

ระบบเกาหลี นักดนตรีวิทยาลัยเกาหลีได้พัฒนาระบบนี้ในช่วงสมัยราชวงศ์ยี่ (ระหว่างปีคริสต์ศักราช 1382 – 1910) การจัดหมวดหมู่ตามระบบนี้อาศัยการแยกแยะตามลักษณะกำเนิดและลักษณะในการบรรเลงของดนตรีแต่ละประเภทเป็นสำคัญ โดยแยกออกเป็น 3 กลุ่ม

1. กลุ่มดนตรีในราชสำนัก (ฮ็อก)
2. กลุ่มดนตรีจีน (ถังฮ็อก)
3. กลุ่มดนตรีเกาหลี (หยางฮ็อก)

การจัดหมวดหมู่ในระบบของเกาหลี มีวัตถุประสงค์ในการจำแนกประเภทของดนตรีเป็นสำคัญซึ่งในอดีตเป็นวิธีที่ทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะนั้น ในปัจจุบันนักดนตรีวิทยาของเกาหลีเอง นิยมแบ่งหมวดหมู่ของเครื่องดนตรีโดยอาศัยการผสมผสานกันระหว่างระบบของ Hornbostel – Sachs และระบบของจีน ซึ่งมีศักยภาพในการแยกแยะถึงหลักวิธีการเกิดของเสียงและวัสดุที่ทำให้เกิดเสียงได้อย่างละเอียด และมีประสิทธิภาพดังนี้

1. เครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า
 - 1.1 เครื่องเป่าประเภทขลุ่ย

ขลุ่ยผิว เป็นขลุ่ยที่เป่าตามแนวนอนเกาหลีมีขลุ่ยชนิดนี้อยู่ 3 ขนาดด้วยกันคือ ขลุ่ยเทคิม (Taegum) ขลุ่ยชุงคิม (Chunggum) และขลุ่ยโซคิม (Sogum) โดยขลุ่ยทั้งสามชนิดนี้มีขนาดใหญ่ ปานกลาง และเล็ก ลดหลั่นกันตามลำดับ ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ระบุว่าเกาหลีเริ่มใช้ขลุ่ยผิวอย่างเป็นทางการตั้งแต่สมัยสหราชอาณาจักรวิลลาหรือรัฐรวมวิลลา เมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 7

ขลุ่ยเทคิม เป็นขลุ่ยที่มีขนาดความยาวประมาณ 2 ฟุต 5 นิ้ว เมื่อเปรียบเทียบกับขลุ่ยซากุฮาชิ (Shakuhachi) ของญี่ปุ่นแล้ว ขลุ่ยเทคิมของเกาหลีจะมีขนาดที่ยาวกว่า ขลุ่ยชนิดนี้ประกอบไป

ด้วยรูปร่างต่าง ๆ จำนวนทั้งสิ้น 8 รู ในจำนวนนี้เป็นรูที่ใช้ปิด – เปิดเพื่อให้เกิดระดับเสียงต่าง ๆ จำนวน 6 รู เป็นรูที่ใช้สำหรับเป่า 1 รู ส่วนที่เหลืออีก 1 รู เป็นรูเขี้ยว รูเขี้ยวนี้จะใช้แผ่นหนังบาง ๆ หุ้มปิดไว้ ดังนั้นเวลาที่บรรเลง น้ำเสียงของขลุ่ยชนิดชนิดนี้ จะมีความสั้นพลีว นุ่มนวล เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัว กรณีนี้เป็นเหตุผลที่สำคัญที่ก่อให้เกิดความแตกต่างในด้านสีตันของเสียง ระหว่างขลุ่ยผิวของเกาหลี จีน และญี่ปุ่น

ขลุ่ยเทคิม

ขลุ่ยเทคิมมีช่วงพิสัยของเสียงอยู่ 2 ช่วงทบเสียงระหว่าง B^b ถึง E^b บทบาทในการบรรเลง มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับปี่โอโบในวงดุริยางค์ตะวันตก ในการบรรเลงร่วมวง เครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายจะต้องตั้งระดับเสียงให้ตรงกับเสียงของขลุ่ยเทคิม ขลุ่ยชนิดนี้นิยมใช้บรรเลงร่วมอยู่ในวงดนตรีราชสำนัก

ขลุ่ยซุงคิม เป็นขลุ่ยที่มีลักษณะและองค์ประกอบเช่นเดียวกับขลุ่ยเทคิมทุกประการ เพียงแต่มีขนาดที่ย่อมกว่าเท่านั้น

ขลุ่ยซุงคิม

ขลุ่ยโซคิม ขลุ่ยชนิดนี้มีมบบทบาท ขนาด และน้ำเสียงใกล้เคียงกับขลุ่ยปิค
โคโล (Piccolo) ในวงดุริยางค์ตะวันตก และขลุ่ยเรียวเตกิ (Ryuteki) ในวงกังกูของญี่ปุ่น

ขลุ่ยโซคิม

ลักษณะโดยทั่วไปของขลุ่ยโซคิม คล้ายคลึงกับขลุ่ยเทคิม แตกต่างเฉพาะขลุ่ยโซคิมไม่มีรู
เยื่อ และมีขนาดที่เล็กกว่า มีระดับเสียงสูงกว่าขลุ่ยเทคิมประมาณ 1 ช่วงทบเสียง ขลุ่ยชนิดนี้ใช้
บรรเลงร่วมอยู่ในวงดนตรีราชสำนัก

ท้นโซะ (Tanso) ท้นโซะเป็นขลุ่ยที่เป่าตามแนวตั้ง ในลักษณะเช่นเดียวกับขลุ่ยเพียงออ
ของไทยขลุ่ยชนิดนี้มีรูสำหรับปิด – เปิดเสียงอยู่ 6 รู อยู่ด้านหน้าจำนวน 5 รู และมีรูค้ำอยู่ด้านหลัง
อีก 1 รู

ขลุ่ยท้นโซะ จัดได้ว่าเป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าที่มีพัฒนาการร่วมกันกับขลุ่ยชากุฮา
ชิ (Shakuhachi) ของญี่ปุ่น และตุงเซียว (Tung – hsiao) ของจีน นักดนตรีวิทยาของเกาหลีชื่อว่า

ขลุ่ยชนิดนี้เผยแพร่เข้ามาสู่ประเทศเกาหลีหลังจากคริสต์ศตวรรษที่ 17 ขลุ่ยชนิดนี้มีศักยภาพในการผลิตเสียงได้ 2 ช่วงทบเสียงระหว่าง $G^b - G^b$

ขลุ่ยพัน โโซะ

1.2 เครื่องเป่าประเภทปี่

ปี่ (Piri) ปี่เป็นเครื่องดนตรีประเภทปี่ลั่นคู่ มีอยู่ 3 ชนิดด้วยกันได้แก่ หยางปี่ (Hyang – piri) เซปี่ (Se – piri) และถังปี่ (Tang – piri) ปี่ทั้ง 3 ชนิดนี้มีรูสำหรับปิด – เปิด เพื่อให้เกิดระดับเสียงต่าง ๆ จำนวน 8 รู อยู่ด้านหน้าจำนวน 7 รู และอยู่ด้านหลังอีกจำนวน 1 รู ข้อที่พึงสังเกตในกรณีของลั่นปี่ปี่ที่มีขนาดความยาวแตกต่างกันไปจากลั่นปี่ชนิดอื่น ๆ กล่าวคือ มีความยาวประมาณ 1 ใน 5 ของความยาวรวมของทั้งเล้าปี่และลั่นปี่รวมกัน

ปี่

ปี่หยาง หรือหยางปี่ เป็นเครื่องดนตรีที่มีบทบาทหน้าที่เช่นเดียวกับปี่ไฮจิริกิ (Hichiriki) ของญี่ปุ่น ที่ใช้บรรเลงในวงกังกุกุ นักดนตรีวิทยาของเกาหลีเชื่อว่าเครื่องดนตรีชนิดนี้เริ่มใช้ในเกาหลีเมื่อประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 6 โดยสันนิษฐานว่าน่าจะมีถิ่นกำเนิดมาจากดินแดนแถบเอเชียกลาง โดยผ่านเข้ามาทางดินแดนตอนเหนือของจีน ก่อนที่จะเข้ามาสู่ประเทศเกาหลีและพัฒนามาเป็นรูปแบบดังที่ใช้บรรเลงอยู่ปัจจุบัน

ในการบรรเลงร่วมกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น ปี่หยางนับว่าเป็นเครื่องดนตรีที่มีบทบาทสำคัญ ในฐานะเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงนำ ปี่ชนิดนี้มีเสียงที่ดัง ขณะประสมวงร่วมกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น จะดังเด่นชัดทำให้ง่ายต่อการแยกแยะถึงคุณลักษณะเฉพาะของเสียง ปี่หยางมีช่วงพิสัยของเสียงไม่กว้างมากนัก ประมาณ $A^b -$

ปี่เซ ปี่ชนิดนี้เรียกในภาษาไทยเก่าว่า เซปรี ลักษณะโดยทั่วไปเหมือนกับปี่หยางทุกประการ แตกต่างกันเฉพาะขนาดของปี่เซที่มีขนาดเล็ก มีน้ำเสียงที่เบาและนุ่มนวลกว่า ด้วยสาเหตุที่มีเสียงที่เบาตัวเอง จึงไม่นิยมใช้ปี่ชนิดนี้บรรเลงร่วมในวงดนตรีขนาดใหญ่

ปี่เซ

ปี่เทียบยังโซ (Taep' yongso) เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าชนิดลิ้นคู่ เครื่องดนตรีชนิดนี้มีลักษณะคล้ายคลึงและสืบสายมาจากเครื่องดนตรีในสกุลเดียวกันกับ ซูรนาของชาวเปอร์เซีย โชนาของชาวจีน เซห์ไนของอินเดีย และปี่ไฉนของไทย บางครั้งเครื่องดนตรีชนิดนี้เรียกว่า โชนะนับ โสจอก (Soenap Hojok) ซึ่งหมายถึงเครื่องเป่าของพวกอาณาจักรชเวหรือพวกป่าเถื่อน เครื่องดนตรีชนิดนี้ แพร่ขยายเข้ามาในเกาหลีช่วงสมัยราชวงศ์หยวนของจีน ประมาณ คริสต์ศตวรรษที่ 13-14 ในครั้งนั้นเกาหลีได้นำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้สำหรับกิจกรรมดนตรีของกองทัพ ต่อมาในสมัยราชวงศ์ยี่ ได้ถูกนำมาใช้ในการประกอบพิธี ในปัจจุบันนี้เทียบยังโซ ใช้บรรเลงร่วมอยู่ในขบวนกองทัพแบบโบราณ นอกจากนั้นยังใช้ร่วมงานในพระราชพิธี และวงดนตรีชวานาหรือนองอ็อก เทียบยังโซมีรูปิด เปิดเสียงจำนวน 8 รู อยู่ด้านหน้าจำนวน 8 รู และอยู่ด้านหลังอีก 1 รู เครื่องดนตรีชนิดนี้ระดับเสียงอยู่ระหว่าง $A^b - E^b$ เนื่องจากเป็นเครื่องดนตรีที่มีเสียงที่ดังมากจึงเหมาะสำหรับการบรรเลงกลางแจ้ง

ปี่เทียบยังโซ

1.3 เครื่องเป่าประเภทแคน

โซ (So) เป็นเครื่องดนตรีตระกูลแคน มีลักษณะคล้ายคลึงกับ เซ็ง(Sheng) ของจีน และโซ (Sho) ของญี่ปุ่น เครื่องดนตรีนี้บางครั้งเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ปองโซ (Pong - so)

โซ ประกอบด้วยลำหลอดเสียงที่ทำจากไม้ซางจำนวน 16 ลำ ลำหลอดเสียงหรือลูกแคนทั้ง 16 ลูกจะสอดและผนึกอยู่กับกรอบไม้เนื้อแข็ง ซึ่งมีทรวงตรงคล้ายกับปีกของนก การเทียบเสียงของลูกแคนทั้ง 16 นอกจากจะเกิดจากขนาดความยาวของลำลูกแคนที่มีขนาดลดหลั่นกันแล้ว ในการปรับระดับรายละเอียดของเสียง จะอาศัยวิธีการเพิ่มและลดปริมาณของจี๊ตัง เครื่องดนตรีชนิดนี้สามารถระดับครึ่งขั้นเสียง (Semitone) จากระดับ C - D# โดยทั่วไปใช้บรรเลงร่วมอยู่ในพิธিবวงสรวงตามประเพณีของราชสำนักเกาหลีที่รับมาจากจีน

โซ

1.4 เครื่องเป่าที่ทำจากดิน

ฮุน (Hum) เป็นเครื่องดนตรีที่มีรูปร่างคล้ายลูกตุ้มยกน้ำหนัก ทำจากดินเหนียวที่ผ่านการเผา ด้านบนสุดมีรูสำหรับเป่า 1 รู รอบลำตัวของฮุนมีรูสำหรับปิดเปิดเสียง 5 รู สำหรับมือซ้าย 2 รู โดยใช้นิ้วหัวแม่มือและนิ้วก้อยควบคุมการปิดเปิด และอีก 3 รูสำหรับมือขวา โดยมีนิ้วหัวแม่มือ นิ้วกลาง และนิ้วก้อยทำหน้าที่ควบคุมปิดเปิดระดับเสียงต่าง ๆ ตามความต้องการ คุณภาพการของเสียงเครื่องดนตรีชนิดนี้ ขึ้นอยู่กับขนาดและทรวดทรง ประกอบกับกรรมวิธีในการเผาดินเหนียวก่อนที่จะมาเป็นเครื่องดนตรีเครื่องนี้ว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด เครื่องดนตรีชนิดนี้เผยแพร่เข้ามาสู่ประเทศเกาหลีในช่วงสมัยโกเรียว ซึ่งตรงกับราชวงศ์ชองของจีน ฮุนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงร่วมในดนตรีประกอบพิธีกรรมในลัทธิขงจื้อ

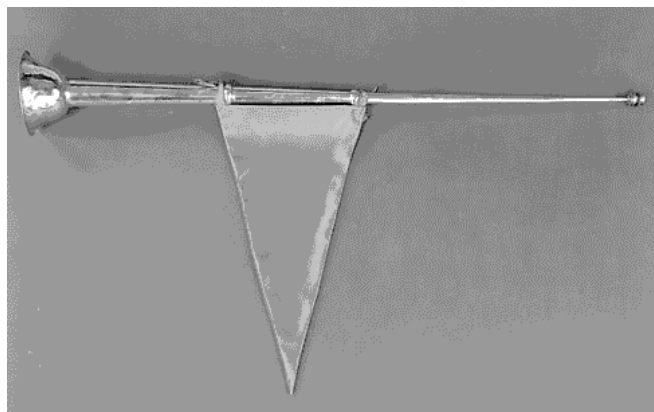
ปัจจุบันประเทศเกาหลีไม่ได้มีการปกครองในระบอบที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข แต่เพื่อเป็นการรักษาวัฒนธรรมอันดีงาม รัฐบาลเกาหลีโดยหน่วยงานรับผิดชอบด้านวัฒนธรรม คังนึนในทุกปีได้จัดให้มีพระราชพิธีแบบดั้งเดิม โดยเชื้อพระวงศ์ลำดับต่างๆ จะได้รับเกียรติร่วมในพิธี

ฮุน

1.5 เครื่องเป่าประเภทแตร

นาपाल (Napal) นาपालเป็นเครื่องเป่าตระกูลแตรเดี่ยวที่ใช้ในกิจการดนตรีกองทัพของเกาหลี เครื่องดนตรีชนิดนี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับแตรลาปา (La-Pa) ลำตัวที่เป็นท่อเสียงของนาपाल ทำด้วยโลหะ แบ่งเป็น 3 ท่อน สามารถถอดแยกออกจากกันหรือนำมาประกอบติดต่อกันได้ แตรนาपालไม่มีรูปิดเปิดสำหรับบังคับเสียงเหมือนเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าชนิดอื่น ๆ ปัจจุบันเครื่องดนตรีชนิดนี้ใช้บรรเลงในขบวนเดินแถวทหารแบบโบราณของเกาหลี เครื่องดนตรีชนิดนี้มีเสียงที่ดัง ลึก นิยมเป่าเพียงระดับเสียงเดียว ควบคุมไปกับเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าที่มีลักษณะเช่นเดียวกัน เช่น แตรสังข์ เป็นต้น

นาปาล

2. เครื่องดนตรีประเภทเครื่องสาย

2.1 ประเภทเครื่องดีด

ในการแบ่งหมวดหมู่เครื่องดนตรีตามระบบจีน ซึ่งเกาหลีเคยใช้มาในอดีต เครื่องดนตรีประเภทเครื่องดีดถูกจัดอยู่ในประเภทเครื่องดนตรีที่ทำด้วยไหม ปัจจุบันเครื่องดนตรีประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ตามลักษณะของการวางเครื่องดนตรีขณะบรรเลงได้แก่ เครื่องดนตรีประเภทตั้งพื้น แนวนอนและเครื่องดนตรีประเภทจับในแนวตั้ง

กายาคิม (Kayagum) เป็นเครื่องดนตรีชนิดตั้งราบขนานไปกับพื้นเช่นเดียวกับจะเข้ของไทย ลักษณะโครงสร้างโดยรวมของเครื่องดนตรีชนิดนี้ คล้ายคลึงกับเจง (Cheng) ของจีน และ โทตะ (Koto) ของญี่ปุ่น

เครื่องดนตรีชนิดนี้เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า กายาโกะ (Kayako) เกาหลีได้รับแบบอย่างมาจากเจงของจีน หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับกายาโกะปรากฏครั้งแรกในดินแดนเกาหลีช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 6 โดยเชื่อกันว่ากษัตริย์กาสิล (Kasil) แห่งเมืองกายา (Kaya) ในแถบภาคใต้ของเกาหลีเป็นผู้ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมา ภายหลังเครื่องดนตรีชนิดนี้ได้เผยแพร่เข้าสู่ไปสู่ราชสำนักญี่ปุ่นในสมัยนารา (คริสต์ศตวรรษที่ 6-9) ซึ่งรู้จักกันในญี่ปุ่นสมัยนั้นว่า ชิระกิโกโตะ (Shiragikoto) ซึ่งหมายถึงโกโตะจากพระราชอาณาจักรซิลลา เครื่องดนตรีที่นักดนตรีชาวเกาหลีได้นำติดตัวไปเผยแพร่ในญี่ปุ่นระยะแรกๆ ยังคงเก็บรักษาไว้ในพระราชวัง Shosion เมืองนารา กายาคิม แบ่งออกเป็น 2 ประเภทตามลักษณะของการใช้งานคือ 1) ของอ๊ก กายาคิม (Chongak Kayakum) และ 2) ชันโจะ กายาคิม (Sanjo Kayakum) ของอ๊ก กายาคิม ใช้บรรเลงร่วมในวงดนตรีราชสำนัก ส่วนชันโจะ กายาคิม ใช้ร่วมบรรเลงทั่วไปในรูปแบบของดนตรีพื้นบ้าน กายาคิมทั้งสองประเภทมีสาย 12 สาย สาย

แต่ละสายพาดลงบนหย่องที่ทำเป็นรูปทรงตัววีคว่ำ (L) ตั้งอยู่ตามตำแหน่งเสียงต่าง ๆ บนลำตัวของ ภายาคิม ลักษณะทั่วไปของภายาคิมทั้ง 2 ชนิด มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แตกต่างเฉพาะในส่วน ของขนาดและการประดับตกแต่ง ในการบรรเลงผู้บรรเลงจะใช้นิ้วหัวแม่มือ นิ้วกลาง ของมือขวาตีลง ไปที่สาย ขณะเดียวกันก็ใช้นิ้วหัวแม่มือ และนิ้วกลางของมือซ้ายกดลงไปบนตำแหน่งใกล้กับ หย่อง คล้ายกับวิธีการกดนิ้วลงบนนมจะเข้ของไทย การเทียบเสียงของภายาคิมทั้ง 2 ประเภท มี ลักษณะที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามโดยรวมแล้วเครื่องดนตรีชนิดนี้มีศักยภาพในการผลิตเสียงได้ ประมาณ 2 ช่วงทบเสียงจาก $E^b - B^b$ ภายาคิมจัดเป็นเครื่องดนตรีที่ได้รับความนิยมมากที่สุดใ นเกาหลี เครื่องดนตรีชนิดนี้ มีภาพลักษณ์ที่โดดเด่น เสมือนกับเป็นตัวแทนของดนตรีเกาหลี ใน ลักษณะที่เหมือนกับโกโตที่เป็นเครื่องดนตรีตัวแทนของดนตรีญี่ปุ่น หรือซิทาร์ เป็นเครื่องดนตรี ตัวแทนของดนตรีอินเดีย

โกมุนโกะ เป็นเครื่องดนตรีที่ประดิษฐ์ขึ้นในสมัยสามอาณาจักรหรือสามก๊กของ เกาหลี โดยการเริ่มของมหาเสนาบดี วังซาน อัก (Wang san ak) แห่งราชวงศ์โกกูเรียว ในสมัยรัฐ รวมลีลลา โกมุนโกะเป็นดนตรีที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากร่วมกับภายาคิมและปิปะ

เครื่องดนตรีชนิดนี้นิยมใช้บรรเลงร่วมอยู่ในวงดนตรีราชสำนักและวงดนตรีพื้นบ้าน ทั่วไป ลักษณะของเครื่องดนตรีชนิดนี้หากมองอย่างผิวเผิน จะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับภายาคิม แต่ หากพิจารณาในรายละเอียด เครื่องดนตรีทั้งสองชนิดนี้จะมีลักษณะบางประการที่แตกต่าง กัน กล่าวคือ โกมุนโกะมีสาย 6 สาย สายทั้งหมด ทำมาจากเชือกไหมที่บิดขั้วจนเป็นเนื้อเดียวกัน และคล้ายกับซอสามสายของไทย ในจำนวนสายทั้ง 6 นั้น สายที่ 2, 3, และ 4 พาดลงบนนม จำนวน 16 อัน โดยนมทั้ง 16 อันจะยึดติดแน่นไม่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนได้ ในขณะที่สายที่เหลือ อีก 3 สายคือสายที่ 1, 5 และ 6 พาดลงบนนมที่มีลักษณะเป็นทรงตัววีคว่ำ (L) เช่นเดียวกับบนนม ของภายาคิม (Kayagum) โดยนมทั้งสามจะสามารถปรับเปลี่ยนตำแหน่งได้ตามความต้องการ

ในขณะที่บรรเลง นักดนตรีจะใช้มือด้านขวาถือไม้ตีที่ทำจากไม้ไผ่ สำหรับใช้ตีให้เกิด เสียง ขณะที่มือซ้ายกดตามนมตำแหน่งต่างๆเพื่อให้เกิดเสียงตามที่ต้องการ บรรดาเครื่องดนตรีของ เกาหลีด้วยกัน โกมุนโกะจัดได้ว่าเป็นเครื่องดนตรีที่มีช่วงพิสัยของเสียงกว้างที่สุด โดยสามารถผลิต เสียงได้ถึง 3 ช่วงทบเสียงจาก $B^b - B^b$

ปิปะ (Pipa) ประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออก ได้แก่จีน ญี่ปุ่น และเกาหลี เป็นดินแดนที่ ปรากฏพบเครื่องดนตรีประเภทตีรูปทรงลิวท์ (Lute) ครอบคลุมทั่วทั้งภูมิภาค โดยแต่ละประเทศจะ มีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ จีนเรียกเครื่องดนตรีชนิดนี้ว่า ปิปะ (Pipa) ญี่ปุ่นเรียกว่า บิ วะ (Biwa) และเกาหลีเรียกว่า หยางปิปะ ซึ่งหมายถึงพิณเกาหลี

ในปัจจุบันประเทศเกาหลีมีพิณทรงลิ่วที่ใช้บรรเลงในปัจจุบันอยู่ 2 ชนิด ได้แก่ หยางปีปะ และถึงปีปะ โดยเครื่องดนตรีชนิดนี้ได้รับอิทธิพลมาจากจีน ซึ่งเผยแพร่เข้าสู่ประเทศเกาหลีในช่วงสมัยสามก๊กของเกาหลี

หยางปีปะ มีกล่องเสียงเป็นรูปทรงมนรี มีสาย 5 สาย สายทั้ง 5 พาดผ่านบนนม จำนวน 10 อัน ในการบรรเลง ผู้บรรเลงจะใช้ไม้ดีดที่ทำเป็นแท่งคล้ายกับจะเข้ของไทย แต่มีขนาดที่ยาวกว่าเล็กน้อย

ถึงปีปะ เป็นพิณชนิดที่มี 4 สาย พาดผ่านลงบนนม จำนวน 8 อัน ซึ่งดีดอยู่บริเวณกล่องเสียง ในขณะที่บริเวณคอพิณจะมีนมอีกจำนวน 4 อัน ที่ทำเป็นรูปทรงโค้งงอ ผู้บรรเลงจะใช้แผ่นไม้บาง ๆ สำหรับเป็นไม้ดีด ในปัจจุบันทั้งหยางปีปะ และถึงปีปะ ไม่นิยมนำมาบรรเลงร่วมกัน

วากองฮู (Wa – Konghu) เป็นรูปพิณทรงฮาร์ฟที่มีรูปทรงคล้ายกับพิณ ซองกก (Saung – Gauk) ของพม่า และพิณกุงหัว (Kung – hoa) ของจีน ในอดีตเกาหลีมีรูปทรงพิณฮาร์ฟอยู่ 3 ชนิดด้วยกัน ได้แก่ 1) วากองฮู (Wa-konghu) พิณรูปทรงฮาร์ฟในการบรรเลงจะตั้งเครื่องดนตรีขนานไปกับพื้น 2) ซุกองฮู (Su-konghu) พิณที่บรรเลงในแนวตั้ง และ 3) เตกวงฮู (Tae-Konghu) พิณที่มีรูปทรงคล้ายคลึงกับพิณของชาว Assyrian

หลักฐานข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของจีนระบุว่าพิณทั้ง 3 ชนิดนี้ เกาหลีได้ใช้ในการบรรเลงร่วมในวงดนตรีแบบต่าง ๆ อย่างน้อยสุดตั้งแต่สมัยราชวงศ์ปักเซ นอกจากนั้นยังได้ระบุว่าพิณชนิดนี้ได้เผยแพร่เข้าไปในญี่ปุ่นช่วงสมัยเดียวกัน โดยที่ญี่ปุ่นเรียกเครื่องดนตรีชนิดนี้ว่า กุคาระ-โกโตะ ซึ่งหมายถึงเครื่องดนตรีจากปักเซ

โวลคัม (Wolgum) ความหมายตามอักษรศาสตร์คำว่า “โวลคัม” หมายถึง “จันทร์วิณา” หรือ พิณที่มีรูปทรงกลมคูดวงจันทร์ เหมือนหยูฉิน (Yueh – chin) ของจีนและพิณเก็กกิน (Gekkin) ของญี่ปุ่น แตกต่างกันเฉพาะพิณโวลคัมของเกาหลีมีคอพิณที่ยาวในขณะที่อยู่จีนของจีนมีคอที่สั้น

โวลคัม เป็นพิณชนิดมี 4 สาย เครื่องดนตรีชนิดนี้ปรากฏหลักฐานเป็นภาพวาดสมัยโกกูเรียว (37 ปีก่อนคริสต์ศักราชถึง 668) ครั้นถึงสมัยราชวงศ์ชี่ เครื่องดนตรีชนิดนี้ใช้บรรเลงร่วมอยู่ในวงดนตรีแบบหยางอ๊ก (Hyang-Ak) ปัจจุบันเครื่องดนตรีชนิดนี้ไม่นิยมนำมาบรรเลงร่วมในการประสมวง

2.2 เครื่องสายดนตรีประเภทสี

อาเจ็ง (Ajaeng) รูปร่างโดยรวมของอาเจ็ง มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับ กายาคิมและโกมุมน โกะ กล่าวคือยังคงเป็นเครื่องดนตรีที่ตั้งตามแนวราบขนานไปกับพื้น ลักษณะเช่นเดียวกับจะเข้ของไทย แตกต่างกันเฉพาะอาเจ็งเป็นเครื่องดนตรีที่ผลิตเสียงโดยวิธีสี

เครื่องดนตรีชนิดนี้มีสาย 7 สาย สายทั้ง 7 พาดผ่านลงบนนมที่มีลักษณะเป็นรูปทรงตัววีคว่ำ (L) เช่นเดียวกับนมของกายาคิมและโกมุมน โกะ คันชักของอาเจ็งทำจากไม้เนื้อแข็ง โดยปราศจากขนหางม้า ก่อนการบรรเลง นักดนตรีจะใช้นิ้วสอดนิ้วบั่นคั่นชักไม้ในตำแหน่งที่จะใช้สีในลักษณะ เช่นเดียวกับการที่ผู้นวดที่ขนาบข้างของซอไทย

แฮคิม (Haegum) เป็นซอ 2 สาย ลักษณะเหมือนกันกับซอฮู – จีน (Hu – Chin) ของจีน และคล้ายคลึงกับซอด้วงของไทย นักดนตรีวิทยาเชื่อกันว่าเครื่องดนตรีชนิดนี้เผยแพร่เข้ามาสู่เกาหลีช่วงสมัยโกเรียวา (คริสต์ศักราช 918 – 1392) แฮคิมในบรรเลงนำทำนอง ร่วมประสมอยู่ในวงดนตรีเกาหลีแบบดั้งเดิม หรือดนตรีแบบหยางอ๊ก (Huang – Ak) นอกจากนั้นยังนิยมใช้บรรเลงประกอบการรำรำ

2.3 เครื่องสายประเภทตี

ยังคิม (Yanggum) เป็นเครื่องสายประเภทตี มีลักษณะคล้ายกับจิมจินหรือยังจิน (yang – chin) ซันตรู (Santoor) ของชาวเปอร์เซียและอินเดีย ตลอดทั้งจิมที่ใช้บรรเลงในวงเครื่องสายผสมของไทย

ยังคิมจัดเป็นเครื่องดนตรีประเภทสายชนิดเดียวของเกาหลีที่สายทำด้วยโลหะ ทั้งนี้เพราะเครื่องสายทุกชนิดทั้งดีดและสี ล้วนมีสายที่ทำมาจากไหมหรือส่วนผสมของไหมทั้งสิ้น

เครื่องดนตรีชนิดนี้เผยแพร่เข้ามาสู่ประเทศจีนครั้งแรกเมื่อประมาณสมัยราชวงศ์หมิงของจีน ภายใต้การนำของบาทหลวงชาวคริสต์ ครั้นถึงสมัยในราชวงศ์จิ้น ยังคิมได้เผยแพร่เข้าสู่ประเทศเกาหลีอีกทอดหนึ่ง ปัจจุบันเครื่องดนตรีชนิดนี้ใช้บรรเลงในวงดนตรีเกาหลีทั่วไป

3. เครื่องดนตรีประเภทเคาะ

ปัก (Pak) เครื่องดนตรีชนิดนี้มีรูปร่างคล้ายคลึงกับกรับพวงของไทย แต่มีขนาดใหญ่กว่า เกาหลีได้รับอิทธิพลเครื่องดนตรีชนิดนี้มาจากจีน หลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุว่าเครื่องดนตรีชนิด

นี้ใช้บรรเลงร่วมในดนตรีจีนหรือดนตรีถัง (Tang-Ak) ตั้งแต่รัชสมัยของกษัตริย์มุงจง (Mongjong) แห่งราชวงศ์โกเรียว

ปัก หรือกรับพวงของเกาหลีประกอบด้วยแผ่นไม้จำนวน 6 อัน โดยแผ่นไม้ทั้ง 6 อัน ถูกยึดติดกันด้วยหนังกวาง ในจำนวนแผ่นไม้ทั้ง 6 อัน ไม้ 2 อัน จะใช้เป็นกรอบ ซึ่งมีขนาดที่หนากว่าไม้อีก 4 อัน ซึ่งอยู่ระหว่างกรอบทั้งสอง เครื่องดนตรีชนิดนี้นับได้ว่าเป็นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะในการบรรเลงร่วมในวงดนตรีราชสำนักและประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในลัทธิขงจื้อ ปักจะมีหน้าที่เป็นผู้ให้สัญญาณทุกครั้ง ก่อนการบรรเลงและก่อนที่จะจบการบรรเลง ผู้บรรเลงจะตีปัก 3 ครั้งติดต่อกันให้เกิดเสียง “ปัก ปัก ปัก” เพื่อเป็นสัญญาณให้นักดนตรีในวงได้ทราบเพื่อจะได้ขึ้นเพลงและลงจบเพลงได้อย่างพร้อมเพรียงกัน

ซิง (Ching) เป็นเครื่องดนตรีในตระกูลฆ้องชนิดที่ไม่มีปี่ม มีลักษณะเหมือนกับโล่ (Lo) หรือ หลัว (Lao) ของจีน เจาะรูด้านบน 2 รู เพื่อร้อยเชือกสำหรับเป็นที่ถือ ไม้ตีทำด้วยไม้หุ้มผ้าที่ส่วนปลาย

ในอดีต ซิงใช้บรรเลงในขบวนทหารศึกควบคู่ไปกับกลอง ปัจจุบันเครื่องดนตรีชนิดนี้บรรเลงร่วมอยู่ในวงดนตรีสำหรับสวนสนามแบบดั้งเดิมของเกาหลี นอกจากนี้ยังนิยมใช้บรรเลงประกอบในดนตรีนงอ๊ก (Nong-Ak) หรือดนตรีชวานา ในพิธีกรรมของชาวพุทธและประกอบพิธีในรูปแบบของดนตรีราชสำนัก

เกวังกาโร (Kkwaenggwari) เป็นเครื่องดนตรีในตระกูลฆ้องเช่นเดียวกับซิง แต่มีขนาดเล็กกว่า เกวังกาโรสามารถเปรียบเทียบกับที่ฆ้องเซ็งโล่ (Cheng – lo) ของจีน เครื่องดนตรีชนิดนี้มีเสียงที่ดังคมชัด นิยมใช้บรรเลงร่วมกับซิง

ชาบาระ (Chabara) เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเคาะจังหวะ มีลักษณะรูปทรงเหมือนกับฉาบของไทย เครื่องดนตรีชนิดนี้มีอยู่ด้วยกันหลายขนาด ขนาดใหญ่ที่สุดใช้บรรเลงประกอบพิธีกรรมตามวัดพุทธทั่วไป ขนาดเล็กนิยมใช้บรรเลงประกอบการเต้นรำ โดยผู้เต้นรำจะผูกชาบาระที่นิ้วหัวแม่มือ และนิ้วกลาง ในอดีตเครื่องดนตรีชนิดนี้นิยมใช้ในการทำศึกสงคราม

4. เครื่องดนตรีประเภทหุ้มด้วยหนัง

ซางโกะ (Changgo) เป็นกลองที่มีรูปทรงนาฬิกาทราย ในลักษณะเช่นเดียวกันกับฉับเตาะวี่ของไทย ซางกุ (Chang- ku) ของจีน และซาน โนะตีสซุมิ (Sannotsuzami) ของญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามขนาดของกลองซางโกะจะใหญ่กว่ากลองซางกุและซาน โนะตีสซุมิ

กลองชนิดนี้นับว่ามีบทบาทสำคัญในการบรรเลงร่วมกับวงดนตรี ทั้งในอดีตและปัจจุบัน ตามที่ปรากฏเป็นหลักฐานที่ทำเป็นภาพวาดที่สุสานสมัยโคกูเรียว (Koguryo) และคำบรรยายที่นิยมเขียนไว้บนระฆังขนาดใหญ่ตามวัดพุทธหลายแห่ง ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ช็ยเป็นต้นมา ได้มีการนำเอากลองชางโกะมาใช้บรรเลงในพระราชพิธีและประกอบการแสดงอย่างจริงจัง

ในการบรรเลงดนตรี นักดนตรีจะใช้ฝ่ามือตีที่หน้ากลองด้วยซ้าย ซึ่งอาจมีเสียงทุ้มต่ำและนุ่มนวล มือขวาจะถือไม้ตีที่ทำมาจากไม้ไผ่ โดยจะตีลงบนกลองด้านขวามือ จะมีเสียงดังและระดับเสียงที่สูงกว่าหน้ากลองด้านซ้าย วิธีการปรับระดับเสียงให้มีความสมบูรณ์ ผู้บรรเลงจะอาศัยการเลื่อนหนังรัดอก ที่ห่อหุ้มเชือกเรงหน้ากลอง ซึ่งขึ้นไว้เป็นรูปทรงตัววี (V) ในลักษณะเช่นเดียวกันกับการเรงระดับเสียงของกลองที่ใช้บรรเลงในวงโยชวาทิต

ชัวโกะ (Chawgo) กลองที่หุ้มด้วยหนังทั้งสองหน้า มีขนาดย่อม รูปทรงโดยทั่วไปมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลองตีซาริไดโกะ (Tzaridaiko) กลองชัวโกะจะแขวนอยู่บนกระจังที่ทำเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า เครื่องดนตรีชนิดนี้ใช้บรรเลงในวงดนตรีราชสำนัก

ยองโกะ (Yonggo) ในเชิงภาษาศาสตร์คำว่า “ยองโกะ” หมายถึง “สิ่งโต” กลองชนิดนี้ขึ้นหนังด้วยหมุดทั้งสองหน้า นิยมใช้บรรเลงในขบวนเดินแถว และการแสดงป็นโซริ (Pansori) ซึ่งเป็นการแสดงแบบดั้งเดิมของเกาหลี ผู้บรรเลงจะใช้เชือกผูกร้อยที่ลำตัวกลอง และคล้องพาดเฉียงลงไปบนไหล่เพื่อให้เกิดความสะดวกขณะเดินบรรเลง

เคียวบังโกะ (Kyobanggo) เป็นกลองที่ขึ้นหนังทั้งสองหน้าด้วยหมุด เช่นเดียวกับกลองชัวโกะ แต่มีขนาดที่ใหญ่กว่ามาก กลองชนิดนี้จะตั้งอยู่บนขาตั้งที่มี 4 ขา เดิมทีเคียวกลองชนิดนี้นิยมใช้บรรเลงเฉพาะในวงดนตรีแบบจินหรือถังกอ๊ก (tang - Ak) เท่านั้น แต่ในปัจจุบันนี้นิยมใช้บรรเลงประกอบการแสดงระบำกลอง โดยผู้รำซึ่งเป็นสตรีจะเป็นผู้บรรเลงเอง ลักษณะระบำกลองชุดนี้มีลักษณะที่น่าจะเปรียบเทียบได้กับการรำกลองสะบัดชัยของชาวล้านนา (ภาพที่ 90)

โซโกะ (Sogo) เป็นกลองที่มีขนาดเล็กและบางจึงหนังทั้งสองหน้า โดยอาศัยเชือกผูกโยงสำหรับเรงระดับเสียง ส่วนต่อจากลำตัวหรือหุ้ของกลองจะมีไม้ยื่นต่อออกมาสำหรับให้นักดนตรีสามารถถือได้สะดวกในขณะที่ต้องเดินบรรเลง กลองชนิดนี้ทำให้เกิดเสียงโดยอาศัยไม้ตีจำนวน 1 อัน

กลองโซโกะ มีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างมากในการบรรเลงร่วมในดนตรีพื้นบ้าน เช่น ดนตรีชานา (น่องอ๊ก) และประกอบการระบำรำฟ้อน

โนะโตะ (Nodo) เป็นกลองชุดที่มีขนาดเล็กจำนวน 2 - 3 ใบ มีรูปทรงป่องตรงกลาง กลองเหล่านี้จะถูกเจาะรูและเสียบไว้กับแกนขาตั้งที่ทำด้วยไม้ ด้านข้างของกลองจะมีเชือกที่ส่วนปลายผูก

เป็นปุ่น เมื่อต้องการบรรเลง ผู้บรรเลงจะหมุนแกนไม้ ซึ่งจะทำให้ปุ่นเชือกทั้งสองข้างตึงลงบนหน้ากลอง (Kim Suk Chul 2542 : 168-197)

กลองจังกู

กลองจังกู

กลองจังกูหรือบางครั้งจะเรียกกันว่าเซโยโกะ เป็นกลองรูปนาฬิกาทรายที่ไขกันอย่างแพร่หลายในประเทศเกาหลี ลักษณะของกลองจังกูนั้นมีหลากหลายรูปแบบหลากหลายชนิดแต่ในลักษณะรูปร่างนั้นจะทำออกมาอยู่ในรูปแบบของนาฬิกาทรายเท่านั้น โดยจะมีหัวของกลองทั้งสองด้านทำมาจากหนังสัตว์โดยหน้ากลองทั้งสองหน้านั้นจะส่งเสียงออกมาที่แตกต่างกันออกไปทั้งจังหวะและน้ำเสียง โดยเมื่อตีแล้วถ้าสามารถทราบถึงลักษณะผู้ตีได้ว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย (Kim Suk Chul 2542 : 19)

ประวัติศาสตร์ของกลองจังกู

จากการสันนิษฐานทางประวัติศาสตร์ กลองจังกูกถูกสร้างขึ้นครั้งแรกที่อาณาจักรชิลลาโดยลวดลายนั้นจะมีลักษณะการเพนท์สีตามรูปแบบของศิลปะแบบโคกูรยอ โดยกลองรูปนาฬิกาทรายที่เก่าแก่ที่สุดโดยได้บันทึกไว้ว่าเกิดขึ้นในสมัยของพระเจ้ามุนจงของโคกูรยอตามการบันทึกทางประวัติศาสตร์ของเครื่องดนตรี ตามการบันทึกประวัติศาสตร์ของ Goryeo-sa ในบทที่ 70 ว่าได้มีการสร้างลักษณะของกลองถึง 20 ชนิดด้วยกันตามลักษณะของเครื่องดนตรีที่ถูกใช้ในช่วงราชวงศ์ซ่งของจีน จังกูนั้นอาจได้ได้รับพัฒนาการมาจากกลองโยโกที่มีลักษณะคล้ายกับกลองของประเทศเกาหลี โดยกลองโยโกนั้นเชื่อว่ามิต้นกำเนิดมาจากไอดากะซึ่งเป็นเครื่องดนตรีของประเทศ

อินเดียที่เคยได้นำมาเผยแพร่ในเกาหลีในช่วงที่อินเดียรุ่งเรือง โดยผ่านประเทศจีนเข้าสู่อาณาจักรชิลลา หลักฐานที่เชื่อว่าพัฒนาการของกลองจังกูมาจากกลองโยโกนั้นเนื่องจากลวดลายของกลองที่มีลวดลายศิลปะแบบโคกูรยอ อีกทั้งยังมีหลักฐานจากรูปภาพที่วัดกัมมัม ที่สร้างขึ้นในช่วงยุคสัมฤทธิ์ในช่วงปีที่ 2 ของการขึ้นครองราชย์ของกษัตริย์นามว่า คังมุนที่ได้ปกครองอาณาจักรชิลลาในช่วงหนึ่ง ส่วนช่วงเวลาที่กลองจังกูมีชื่อเสียงมากที่สุด นั่นก็คือในช่วงสมัยอาณาจักรโคกูรยอที่ยังคงสืบต่อมาจนถึงปัจจุบันนี้ (Kim Suk Chul 2542 : 22)

ทำมาจากไม้ไผ่สำหรับทำด้วยขามเบญจรงค์ในสมัยก่อนโดยนำมาทำให้เป็นรูปร่างที่ลักษณะคล้ายกับนาฬิกาแต่ในปัจจุบันนี้วัสดุที่นำมาใช้ทำกลองจังกูนั้นไม่ได้มาจากไม้เพียงอย่างเดียว กระเบื้อง โลหะ เปลือกน้ำเต้า แต่สิ่งที่ได้รับความนิยมมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นก็คือไม้นั่นเอง โดยไม้ที่นำมาใช้เป็นส่วนประกอบหลักของกลองโดยความเชื่อที่ว่าถ้ากลองจังกูที่ทำมาจากไม้นั้นจะให้เสียงที่โปร่งกว่ากลองจังกูที่ทำมาจากวัสดุอื่นๆ ‘จอโรมก’ คือ หลอดที่อยู่ตรงกลางระหว่างหนังกลองทั้งสองข้างโดยเชื่อมต่อกันจากด้านซ้ายไปด้านขวาขนาดของจอโรมกนั้นสามารถเป็นตัวควบคุมโทนเสียงของกลองอีกด้วย ยิ่งจอโรมกกว้าง ยิ่งจอโรมกลึกเสียงก็โปร่งใสตามความกว้างและลึกของจอโรมก ส่วนหนังกลองของทั้งสองด้านนั้นจะถูกตรึงด้วยเชือกที่เป็นเยื่อไม้ชนิดพิเศษทั้งส่วนด้านบนและด้านล่าง โดยที่ด้านบนนั้นจะบุโดยใช้หนังวัว หรือไม้ก็เป็นหนังกวาง ที่ช่วยให้ออกมานั้นมีลักษณะโทนเสียงเบา ส่วนทางด้านขวานั้นจะบุด้วยหนังสุนัขหรือหนังของม้าเพราะหนังสุนัขและหนังม้านั้นจะให้ลักษณะโทนเสียงที่สูงกว่าด้านที่ทำด้วยหนังของวัวและกวาง

ส่วนในเรื่องไม้ที่ใช้ตีกลองจังกูหรือที่เรียกว่า ‘เซ’ นั้นก็เป็นส่วนที่มีความสำคัญเช่นกัน เพราะในระบัจกุนั้น การใช้ไม้เซ ก็ถือเป็นเรื่องสำคัญเป็นอย่างมากในระบัจกุนั้นเนื่องจากผู้รำต้องใช้ไม้เซในการวาดลวดลายต่างๆ เพื่อแสดงออกความอ่อนช้อยและลีลาต่างๆ โดยไม้เซนั้น สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทด้วยกันกล่าวคือ กุงเซ และ โยฮีเซ กุงเซนั้นมีรูปร่างลักษณะคล้ายกับสี่เหลี่ยมโดยตัวไม้จะทำมาจากรากของต้นไผ่ที่นำมาต้มให้สุกโดยการต้มและทำให้จิ้งตากับแดดจนกว่าไม้จะแข็ง ส่วนตัวหัวของไม้นั้นสร้างมาจากวัสดุที่มีลักษณะแข็งโดยมักจะใช้ไม้บิลิชหรือเขากวางมาทำ กุงเซในสมัยปัจจุบันนี้อาจจะเห็นได้ว่าเป็นพลาสติก แต่เจ้าไม้กุงเซแบบพลาสติกนั้นมักจะใช้กับผู้เริ่มเรียนระบัจกุนั้นหรือผู้เริ่มเรียนการตีกลองจังกูเท่านั้น ส่วนโยฮีเซนั้นมักจะทำมาจากไม้ไผ่มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (Kim Suk Chul 2542 : 25-32)

เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับของนักแสดงระบำจังกู

속치마 (ซกชีมา) กระโปรงชั้นใน

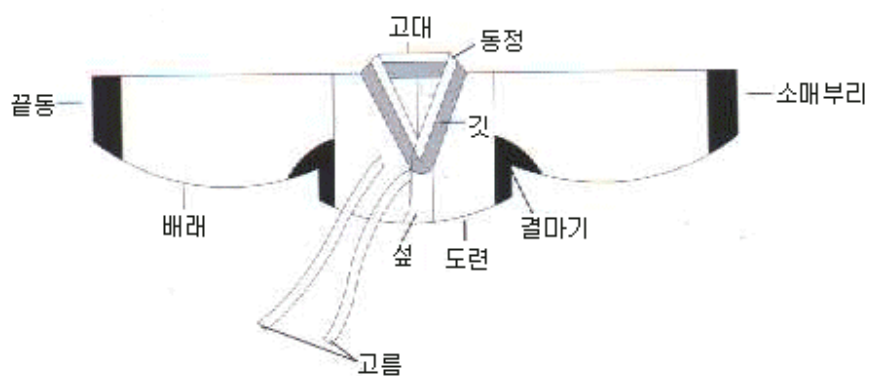

치마 (ชีมา) กระโปรง

เป็นกระโปรงของผู้หญิง มีความยาวคลุมเท้า

여자 저고리 (ชอจา ชอโกรี) เสื้อท่อนบนของผู้หญิง คล้ายแจ็กเก็ต
ชอโกรีของผู้หญิงจะมีลักษณะเป็นเสื้อนอกท่อนบนสั้น แขนยาวถึงข้อมือ
ในสมัยก่อนชอโกรีจะยาวถึงเอว แต่เมื่อกาลเวลาเปลี่ยนไปชอโกรีก็สั้นลงเรื่อยๆ
จนมาอยู่เหนือหน้าอก

ชื่อเรียกส่วนต่างๆ ของชอโกรี

고름 (โครัม) สายผูกที่ชอโกรี

고름 핀 (โครัม 핀) เข็มกั๊ดที่ใช้ประดับบนโครัม

비녀 (พินุยอ) ปิ่นปักผม วามยาวและวัสดุที่ใช้ทำจะขึ้นอยู่กับยศศักดิ์ของหญิงที่ปัก

떨잠 (ตอลจัม) ปิ่นปักผมแบบกลม ซักปักกับทรงผมขนาดใหญ่ เรียกว่าคาแซ(가채)

노리개 (โนริแก) เครื่องประดับที่ห้อยไว้กับชอโกริ

버선 (พูซอน) ถุงเท้า สำหรับใส่กับฮันบก

꽃신 (ก๊อชิน) รองเท้าสำหรับใส่กับฮันบก จะมีลายดอกไม้อยู่รอบๆ รองเท้า ปัจจุบันมีการเสริมส้นเข้าไปด้วย(คำว่า 꽃 แปลว่า ดอกไม้, 신발 แปลว่า รองเท้า)

ผลการศึกษาวิจัย

ระบำจังกู

ระบำจังกูหรือระบำกลองจังกู เป็นระบำที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากในหมู่คนเกาหลี ในสมัยก่อนนั้น ส่วนมากจะแสดงในงานรื่นเริงต่างในราชสำนักและในวันสำคัญต่างๆกลางชุมชน

ก่อนที่จะเริ่มทำการแสดงจะมีการทำความเคารพเวที โดย จะแบ่งโชนการแสดงเป็นสองพื้นที่ พื้นที่ที่หนึ่งคือนักแสดงที่อยู่บนเวทีที่จะมาพร้อมกับตัวกลองจังกูพร้อมกับเขนไว้มือที่ลำตัวอยู่แล้ว พื้นที่ที่สองคือ ส่วนข้างล่างเวที โดยมีคนคุมการแสดงทั้งหมดหรือที่เรียกกันว่า ‘ซอนแซงนิม’ โดยซอนแซงนิมจะหันเข้าหาเวทีและนั่งตีกองจังกูขนาดใหญ่ที่สุดในระบำเพื่อควบคุมจังหวะการตีกองทั้งหมดของนางระบำที่ตีกองจังกูจังหวะเดียวกันอยู่บนเวที โดยซอนแซงนิมนี้เปรียบเสมือนกับคทาการของวง โอเปร่าตะวันตก

โดยเริ่มแรก ซอนแซงนิมจะเปิดการแสดงด้วยการโซโล่เดี่ยวกลองจังกูเพื่อที่จะให้นักแสดงที่อยู่บนเวทีได้เตรียมตัวในท่าพร้อมและเริ่มการแสดงโดยการที่ซอนแซงนิมตะโกนคำพูดออกมาว่า ‘โอ อี’ หลังจากนั้นนักแสดงก็จะเริ่มเคลื่อนที่ในลักษณะเดินเฉียงขึ้นบนลงล่างในจังหวะที่ซ้ำกันไปกับกลางตามจังหวะที่ซอนแซงนิมควบคุมจังหวะอยู่ทางด้านล่าง

จากนั้น นักแสดงก็จะโซโล่ลีลาระบำจังกูในจังหวะท่อนสำคัญที่ซอนแซงนิมเร่งตีกองให้เร็วขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับนักแสดงก็จะหมุนตัวหลายรอบจนสังเกตได้ว่าตนเองสามารถคงตัวให้เสถียรได้แล้ว ก่อนที่จะปล่อยให้ตัวหมุนไปเรื่อยๆพร้อมกับข้อมือขึ้นเหนือศีรษะไว้ด้วยกันเป็นรูปกากบาทก่อนจะหยุดการหมุนโดยหันมาที่หน้าเวที ลักษณะเฉียงเข้ากับมุมสี่สิบห้าองศา ลักษณะการหมุนนี้เองที่เป็นการโซโล่จุดเด่นของระบำจังกูออกมา

ลักษณะการเคลื่อนไหวของนักแสดงระบำจังกูนั้นขึ้นอยู่กับจังหวะของกลองเป็นหลัก โดยการเคลื่อนตัวจะเคลื่อนตัวในลักษณะเฉียงโดยที่จะห้อยกลองจังกูลักษณะเป็นรูปนาฬิกาทรายแนบไว้กับลำตัว โดยถือไม้เซไว้บนมือทั้งสองข้าง แล้วจึงค่อยให้ตีเข้าจังหวะกลอง โดยเสียงที่ออกมาจากตัวกลองสามารถให้ความรู้สึกต่างๆไม่ว่าจะเป็น คุณัน อ่อนโยน เบาหนักต่างกันไป โดยจังหวะของของระบำจังกูตั้งแต่เริ่มจนจบนั้นจะเร็วและช้าสลับกันไปเรื่อยๆ ทำให้ผู้ชมการแสดงรู้สึกตื่นเต้นและเพลิดเพลินตลอดทั้งการแสดง ความซ้ำเร็วในการเคลื่อนไหวขึ้นอยู่กับจังหวะกลอง โดยลักษณะของท่าทางนั้นจะมีลักษณะเฉพาะตัวแสดงถึงความนาฏศิลป์เกาหลีได้อย่างชัดเจน ระบำจังกูจึงถือว่าเป็นระบำที่บ่งบอกความเป็นเกาหลีพื้นเมืองได้อย่างชัดเจน

ด้วยลักษณะของจังหวะเพลงที่ใช้ในการตีกองจังกูที่สื่อออกมาพร้อมกับท่าเต้นของนางระบำ สามารถแสดงได้หลายอารมณ์ด้วยกันทำให้ระบำจังกูเป็นหนึ่งในระบำประจำชาติของประเทศเกาหลีที่มีชื่อเสียงทั่วโลก อีกทั้งยังสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศเกาหลีเป็นอย่างมาก

ในปัจจุบันนี้ระบำจังกูได้พัฒนาและแพร่หลายออกไปทั่วโลกในฐานะที่เป็นหนึ่งในนาฏศิลป์พื้นเมืองของประเทศเกาหลีอีกด้วย

สรุปผลการวิจัย

ระบำจังกูหมจัดอยู่ใน มรดกทางวัฒนธรรม โดยรัฐบาลเกาหลีจัดว่าระบำชุดนี้เป็นนาฏศิลป์ดั้งเดิมของประเทศเกาหลีที่สามารถบอกได้ถึงนาฏศิลป์ที่มีมาช้านานได้เป็นอย่างดี สำหรับผู้ที่สามารถเต้นและสอนระบำจังกูหมได้จะถูกจัดเป็นปูชนียบุคคลด้านวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเกียรติอย่างสูงสุดสำหรับผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะและงานฝีมือ

เหตุนี้เองทำให้ทางเกาหลีจึงมีการรักษาระบำจังกูเอาไว้พร้อมกับเผยแพร่อย่างกว้างขวางทั่วโลก ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของระบำจังกู เนื่องจากกลองจังกูทำให้ระบำจังกูมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งคนที่จะมาเป็นนางระบำในระบำจังกูนั้นต้องผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กและต้องได้รับการฝึกฝนอย่างหนัก ทำให้ทราบว่าผู้จะตีกลองจังกูออกมาได้สำเร็จต้องใช้สมาธิในการเล่าเรียน ฝึกฝนก่อนที่จะออกมาทำการแสดงต่อหน้าผู้คนเราจะเห็นได้อีกว่า กลองจังกูนี้มีลักษณะคล้ายกับกลองหลายชนิดที่มีอยู่เพียงแค่นี้ในประเทศ จีนและญี่ปุ่น จากการศึกษาที่ผ่านมาเกาหลีเป็นหนึ่งในประเทศกลุ่มเอเชียตะวันออกมีประเทศที่สำคัญประกอบด้วย จีน ญี่ปุ่นและเกาหลี จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของประเทศทั้งสาม พบว่าตลอดระยะเวลาอันยาวนานได้มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง กลองจังกูจึงเป็นในเครื่องดนตรีที่ได้รับมาจากการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกก็เป็นที่ นอกเหนือจากนั้น ยังมีอีกหลักฐานหนึ่งที่แสดงว่ากลองจังกูได้รับวัฒนธรรมมาจากเอเชียตอนใต้อีกด้วย กล่าวคือตามการบันทึกทางประวัติศาสตร์ของกลองจังกูนั้นอาจได้ได้รับพัฒนาการมาจากกลองโยโกที่มีลักษณะคล้ายกับกลองของประเทศเกาหลี โดยกลองโยโกนั้นเชื่อว่ามีต้นกำเนิดมาจากไอดากะซึ่งเป็นเครื่องดนตรีของประเทศอินเดีย ที่เคยได้นำมาเผยแพร่ในเกาหลีในช่วงที่อินเดียรุ่งเรือง โดยผ่านประเทศจีนเข้าสู่อาณาจักรซันลา หลักฐานที่เชื่อว่าพัฒนาการของกลองจังกูมาจากกลองโยโกนั้นเนื่องจากลวดลายของกลองที่มีลวดลายศิลปะแบบโคกูรยอ อีกด้วย จากการสันนิษฐานทางประวัติศาสตร์นั้น กลองจังกูถูกสร้างขึ้นครั้งแรกที่อาณาจักรซันลาโดยลวดลายนั้นจะมีลักษณะการเพนท์สีตามรูปแบบของศิลปะแบบโคกูรยอ โดยกลองรูปนาฬิกาทรายที่เก่าแก่ที่สุดโดยได้บันทึกไว้ว่าเกิดขึ้นในสมัยของพระเจ้ามุนจงของโคกูรยอ โดยเป็นสมัยที่กลองจังกูมีลักษณะโดดเด่นที่สุด

ระบำจังกูหรือระบำกลองจังกู เป็นระบำที่มีชื่อเสียงเป็นอย่างมากในหมู่คนเกาหลี ในสมัยก่อนนั้นส่วนมากจะแสดงในงานรื่นเริงต่างในราชสำนักและในวันสำคัญต่างๆกลางชุมชน ระบำจังกูนั้นเป็นระบำที่ใช้จังหวะการเคลื่อนไหวของเท้าประกอบกับการรำรำที่ใช้กลองจังกูเข้ามาประกอบจึงทำให้ระบำจังกูมีความเป็นตัวของตัวเองและเป็นหนึ่งในระบำที่เป็นเอกลักษณ์ของประเทศเกาหลีอีกด้วยซึ่งจังหวะของ

ระบำจิ้งกฐมนั้นมีหลากหลายมากจะช้าหรือเร็วก็ได้ โดยระบำจิ้งกฐนนั้นถือเป็นการรำรำที่ไม่ได้ซับซ้อนอะไรมาก มีเพียงแค่ชุดฮั่นบก กลองจิ้งกฐนและสายคาดกลางเท่านั้นที่สามารถรำได้แล้ว

แต่ในปัจจุบัน คนไทยส่วนใหญ่จะรู้จักนาฏศิลป์เกาหลีแค่บางอย่างเท่านั้น นาฏศิลป์เหล่านั้นมีความเฉพาะตัวอยู่ก็จริง แต่ในปัจจุบันเป็นนาฏศิลป์ที่ส่วนใหญ่แล้วนำมาดัดแปรให้ทันสมัยมากยิ่งขึ้น ผิดจากระบำจิ้งกฐนที่ไม่สามารถนำท่าเต้นในระบำมาเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องมาจากจังหวะการเคลื่อนที่ที่มีความเฉพาะตัวของตัวระบำนั่นเอง

ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าระบำจิ้งกฐนหรือระบำกลองจิ้งกฐนควรถูกทำให้เป็นที่รู้จักในนามของหนึ่งในนาฏศิลป์ดั้งเดิมประเทศเกาหลี จะเห็นได้ว่าเนื้อหาของตัวกลองจิ้งกฐนและระบำจิ้งกฐนยังไม่มีมีการแปลออกมาเป็นทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย การแปลเนื้อหาวิธีการใช้และวิธีการแสดงระบำจิ้งกฐนเป็นสิ่งที่น่าสนใจเพื่อคนต่างชาติจะได้รู้จักนาฏศิลป์เกาหลีชนิดนี้ด้วย

บรรณานุกรม

- มาลินี ดิลกวนิช. ระบายและละครในเอเชีย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543
- อาภรณ์ มนตรีศาสตร์. วิชานาฏศิลป์. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำชูสภา, 2527
- จตุรงค์ มนตรีศาสตร์. วิชานาฏศิลป์ศึกษา. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำชูสภา, 2517
- พจนุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คพับลิเคชันส์, 2546
- เกษร เจริญรักษ์. สารานุกรมเกี่ยวกับเกาหลี. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2539
- ดำรง ฐานดี. เกาหลีศึกษา. กรุงเทพฯ : พิมพ์ลักษณ์, 2530
- ไพบูลย์ ปิตะเสน. ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คงวุฒิ
 คุณากร, 2545
- ภูวดล ทรงประเสริฐ. ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521
- Soon-A Park. 2549. Undersecretary. Seoul : CA Press Publishing Inc.
- Kim Suk Chul. 2542. The smizing of Korea. Seoul : Seoul Press Co.